

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen worden.

Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [Almo](#) en [SABAM](#).

OUD JA, MAAR NOG NIET VERSLETEN

Oud ja, maar nog niet versleten

Komedie van Hilda Vleugels

In 3 bedrijven

voor 5 heren, 5 dames

DECOR

De receptie van een oud Zwitsers hotel

Midden achterwand: liftdeur met twee schuifpanelen.

Voor de lift, over de hele breedte van het podium een verhoogd plateau van drie trappen hoog (ongeveer vijftig centimeter).

Links naast de liftdeur: een stoel.

Achteraan links: de inkom

Achteraan rechts: deur voor personeel en deur naar bureau van de directeur

Vooraan rechts: receptietoog, waarop belletje en telefoon.

Tegen wand achter toog: kastjes met kamersleutels, brievenrekken en een safe.

Vooraan links: een sofa.

De receptie geeft de indruk van een ooit zeer degelijk Zwitsers hotel maar intussen versleten.

De lift:

Een nis achter de coulissen. De zijwanden zijn onzichtbare deuren waarlangs de acteurs de lift kunnen verlaten.

De bodem van de lift kan in drie standen geplaatst worden:

1. ongeveer vijftig centimeter onder het plateau.
2. Op hoogte van het plateau
3. 50 cm boven het plateau

Als liftdeuren opengaan, brandt er licht in de lift, tenzij in het verhaal anders vermeld wordt. Het licht in de lift moeten kunnen dimmen en rood kleuren.

PERSONAGES

MAX: Directeur

DOROTHE: Receptioniste. Zuurpruim.

MARLENE: Kamermeisje. Mooi, jong en verleidelijk.

ADOLF: Liftboy, jichtige grijsaard.

NANA: Nana Dolores. Spaanse barones

LOWIE: Muzikant (bombaron) Lid van Vlaams-Beiers blaasorkest. In Tiroler outfit.

MARIO: Vlotte boy, versierder.

MELANIE: Lief oud dametje

YOLANDA: Felle, kordate feministe

MR. JACQUES: Verlegen vertegenwoordiger

1° BEDRIJF

Intro: [Holzhacker bub's](#)

(Adolf zit naast de lift te dutten. Naast zijn stoel staat een emmer water met zeemvel. Dorothe staat achter de balie en sorteert enkele paperassen. De liftdeuren gaan open. Adolf wordt wakker. Marlène staat in de lift, met een hoop vuile lakens in de armen. De bodem van de lift bevindt zich ongeveer vijftig centimeter boven de begane grond.)

MARLENE: Wanneer gaan ze die lift eens laten nazien. Iedere keer als ik naar beneden kom, blokkeert dat scharminkel. Dat is levensgevaarlijk!

(Adolf is rechtgestaan. Hij fingeert rugpijn om gebogen voor de lift te kunnen staan en te genieten van het "panorama". Marlène werpt de vuile lakens uit de lift, op het hoofd van Adolf. Adolf woelt onder de lakens onderuit, terwijl Marlène op de knieën uit de lift kruipt. Marlène helpt Adolf onder de lakens onderuit.)

MARLENE: Kan jij daar niks aan doen, Adolf?

ADOLF: Ik ben maar een liftboy, Marlène. Geen mechaniker.

MARLENE: Er zou toch dringend iets moeten aan gedaan worden. Ik vind het vreselijk ambetant. Iemand die op de lift staat te wachten, kan zo onder mijn rok loeren.

ADOLF: Wat onder jouw rok zit, mag gezien worden, hoor Marlèneke.

MARLENE: Ja, maar niet door iedereen.

ADOLF: Ik mag er ook niet onder loeren, zeker?

MARLENE: Nee Adolfke, jij ook niet. Maar ook al ben je een oude snoeper, je bent een lieverd. Als ik wist dat je hart er tegenkon, zou ik je eens goed vastpakken. (*gaat naar balie*)

ADOLF: Oh maar daar kan mijn hart wel tegen, hoor. 'k Ben wel oud, maar nog niet versleten.

MARLENE: Oh ja? Maar je gaat toch eerst een doktersattestje moeten voorleggen, hoor.

DORETHER: Zou je je fatsoenlijk willen gedragen, juffrouw Marlène! Je werkt hier in een hotel met wereldfaam.

MARLENE: Wereldfaam? Voor de oorlog van 14-18 misschien, maar nu toch niet meer.

DOROTHE: Hotel "Im weissen Nudel" is nog altijd een eerste klas hotel!

MARLENE: Komaan Dorothé. Trek je ogen eens open! De muren zakken door hun knieën. De tapijten zijn afgeleefd. En het meubilair trekt krom van de reumatiek.

DOROTHE: En toch heeft dit hotel nog altijd allure.

MARLENE: (*spottend*) Dat zal wel. Met een lift die part-time werkt en een receptionniste die full-time zuur ziet.

DOROTHE: Het is niet aan jou om mij te bekritisieren, jongedame. Als hier iemand moet bekritiseerd worden, ben jij dat.

MARLENE: Doe ik mijn job niet goed misschien?

DOROTHE: Je bent te frivol. Je zou je deftiger moeten gedragen.

MARLENE: Zo deftig als gij zeker. Maar mens toch! Dan geraak ik nooit aan een lief.

DOROTHE: Is het daarom dat je hier komt werken?

MARLENE: Bwa. Ik lig er niet van wakker. Maar als ik per abuis een rijke aan de haak kan slaan, is dat mooi meegepakt. En als het dan toevallig nog een lieve en charmante vent is... zoals mijnheer directeur, bijvoorbeeld.

DOROTHE: (*boos*) Riskeer het niet van mijnheer Max zot te krijgen, eh wiebelgat! Want als jij voor mijnheer Max te veel met uw kontje draait, zorg ik er persoonlijk voor dat je last krijgt met de Zwitserse politie!

MARLENE: Oh! Zit het zo! Mijnheer Max is voorbehouden!

DOROTHE: Nee, mijnheer Max is niet voorbehouden. Mijnheer Max is weduwnaar en mag doen en laten wat hij wil.

MARLENE: Behalve op mij verliefd worden.

DOROTHE: Mijnheer Max zal nooit op jou verliefd worden.

MARLENE: Oh nee? Wedden van wel?

DOROTHE: Ja daar wil ik om wedden. Mijnheer Max is een fatsoenlijk mens en laat zich niet inpalmen door de eerste de beste huppeltrut van een jobstudente.

MARLENE: Ik ga toch mijn best doen.

DOROTHE: Doe maar. Maar kom niet klagen als jouw leven hier een hel wordt.

LOWIE: *(op met twee valiezen en een bombardon)* Jodelaiti. Jodelahoetoe... Hola! Hier val ik met mijn gat in de boter. Hier werkt schoon vrouwvolk, begot. Die linkse daar, dat ziet er precies mijn gerief uit. Guten dag, meine Dammen. Haben zie noch ein zimmer frei?

DOROTHE: De directie en het personeel van dit hotel spreken Nederlands, mijnheer.

LOWIE: Oh pardon. Dat wist ik niet.

DOROTHE: Wij hebben nog een mooie eenpersoonkamer vrij. En als je "gerief" zoekt... 't zou kunnen dat dat je bed komt opdekken. Nietwaar, juffrouw Marlène?

MARLENE: *(hoofs)* 't Is u misschien nog niet opgevallen, mijnheer. Maar dit is een eersteklashotel, met allure. En het personeel gedraagt zich hier deftig. Maar u kunt misschien eens vragen wat juffrouw Dorothé met haar vrije tijd aanvangt. Ze slaapt alleszins niet bij de directeur vannacht. *(wil af via de dienstingang)*

DOROTHE: *(sist tot Marlène)* Maar jouw beurt is het ook nog niet.

(Marlène af)

LOWIE: Holala! Hier staan de maîtresses in ploegen, begot!

DOROTHE: Uit uw reacties meen ik te mogen opmaken, mijnheer, dat u beter in hotel "Cassablanca" zou logeren. Dat is een paar straten verder. Daar zijn zogezegde gezelschapsdames voorradig.

LOWIE: Dat weet ik. Maar daar is geen plaats meer. De hele bus logeert er. Er was toevallig één kamer tekort. Ze hebben me naar hier gestuurd. Hier is 't wel wat duurder, zeiden ze, maar hier is altijd plaats.

DOROTHE: Wij hebben toevallig nog één eenpersoonskamer vrij: aan de achterkant van het gebouw, naast de lift, naast de toiletten, boven de bar, zonder uitzicht op de "Jungfrau", zonder badkamer, zonder W.C., zonder balkon. Als mijnheer daar vrede mee neemt?

LOWIE: En wat kost dat grapje?

DOROTHE: 200 Zwitserse franken per nacht, ontbijt inbegrepen.

LOWIE: *(fluit)* 200 Zwitserse franken? Dat is...

DOROTHE: Ongeveer 200 euro. Voor die prijs logeert u in een gerenommeerd Zwitsers hotel dat meer dan 150 jaar bestaat, met intact gehouden antiquiteiten.

LOWIE: Allee vooruit. Schrijf me maar in. De kas betaalt toch.

(Lowie geeft zijn paspoort af. Dorothé boekt hem in.)

LOWIE: Blijven de deuren van 't hotel 's nachts los?

DOROTHE: Nee, die worden allemaal afgesloten. Maar personen die wensen uit te gaan, krijgen een sleutel mee.

LOWIE: Mag ik op mijn kamer repeteren?

DOROTHE: Repeteren?

LOWIE: Met dit. *(duidt op bombardon)*

DOROTHE: Ja... als u zachtjes kunt repeteren.

LOWIE: Zachtjes? Heb jij als eens bombardon horen spelen, madame?

DOROTHE: Euh... nog nooit solo, nee.

LOWIE: Dat klinkt zo.

(Lowie speelt "Zwarte Lola " op de bombardon, terwijl Dorothé de vingers in de oren steekt.)

LOWIE: Dat klinkt nogal, eh? Vanavond doen we mee aan het internationaal Oberbayern-festival, hier in de zaal achter de kerk. In België hebben we al twintig bekens gewonnen. Daar zijn we beroemd... en berucht... *(maakt gebaar van "pottenpakken")* "Die lustigen Kanarieveugelmusikanten" van Retie. Al van gehoord? Kom je niet zien?

DOROTHE: Ik hou niet van Oberbayern-getoet, mijnheer Lowie. Zou u dit willen tekenen, alstublieft. Uw kamer is op de tweede verdieping. Hier is uw sleutel. En we zouden het appreciëren als u niet op uw kamer repeteert. *(knipt met vingers)* Adolf, de bagage van mijnheer!

(Lowie ondertekent het formulier. Adolf slegt krom van de jicht naar Lowie's bagage.)

LOWIE: Is dat de liftboy?

DOROTHE: Ja, mijnheer.

LOWIE: Die ziet er al zo antiek uit als 't meubilair hier. Roep de lift al maar, bomp. Ik zal mijn valiezen zelf wel dragen.

(Adolf sleft naar de lift, drukt op de liftknop. Lowie draagt zijn bagage tot aan de lift. De liftdeuren gaan even open en direkt weer dicht. Eén van Lowies valiezen zit tussen de deur geklemd.)

LOWIE: Die lift is ook een antiek stuk, zeker?

ADOLF: *(fier)* Ja mijnheer. Oud, maar nog niet versleten. *(klopt op liftdeur, tot lift)* Kom Wilmake. Doe eens braaf je deuren open. De valiezen van deze mijnheer zijn niet zo zwaar als ze er uit zien.

(De lift gaat traag open. Lowie zet de valiezen in de lift en stapt in de lift. Adolf stapt mee in. De deuren van de lift gaan niet dicht.)

ADOLF: Wat is er Wilmake? Is het te zwaar?... En als ik er uit ga, zou het dan gaan, lieveke? *(tot Lowie)* Met mij er bij is de lift te zwaar geladen, mijnheer. Je zal het boven wel vinden, zeker?

(Adolf stapt uit de lift, drukt op de liftknop. De lift gaat dicht. Lowie is af. Dorothé heeft hoofdschuddend het tafereel gevolgd.)

DOROTHE: Ik heb het nog gezegd tegen mijnheer Max: "Een occasie-lift kopen is verkeerd." En zeker één van het Hilton. Die doen niets weg vooraleer het op de draad versleten is. Ik zal toch eens met mijnheer Max moeten praten over het aanschaffen van een nieuwe lift.

DOROTHE: Ze? Een lift is mannelijk.

ADOLF: Deze niet. Deze is een meisje. 't Is daarom dat kuren heeft.

DOROTHE: Ze heeft geen kuren. Ze is versleten.

ADOLF: Z'is niet versleten! Ze is nog maar 49 jaar. Mijnheer Max had geen schoner occasie kunnen kopen. En daarbij, hij heeft er mij toch gratis bijgekregen.

DOROTHE: Dat is ook geen cadeau om over naar huis te schrijven. *(af met formulieren via dienstingang)*

(De lift gaat open. Adolf neemt het zeemvel uit de emmer water en poetst de lift.)

ADOLF: Wilma meisje, ik denk dat we zoveel plezier niet meer mogen maken. *(licht in lift dimt)* Je zal in 't vervolg minder fratsen moeten uithalen of we worden afgedankt. *(Licht in lift dimt nog meer)* En dan moet ik op pensioen gaan... en van u maken ze schroot. *(licht in lift bijna uit)* En ik zou nog zo graag uw gouden jubileum vieren. Dat is volgende maand. Wist je dat? *(Licht in lift wordt zeer helder)* Zo zie ik u het liefste, zie meisje. Levendig, vinnig en vol schelmenstreken. Zullen we maar voort plezier maken? Totdat we er bij neervallen? Dan moet ik in 't bejaardentehuis, en jij bij 't oud ijzer, tenminste geen spijt hebben van ons leven. *(Lift klapt verscheidene keren achter elkaar deuren open en toe, zodat het op applaus lijkt.)* Ja. We doen voort! We amuseren ons tot de laatste snik. Als je voor mijnheer Max je werk maar deftig doet. Vooral nu, zo vlak voor je gouden jubilé. Ik zou daarover aan mijnheer Max nog iets willen vragen. Een verrassing voor jou... Enne... met de mini-rokjes mag je in 't vervolg IETS hoger stoppen, Wilmake. Twee centimer hoger is genoeg... Allez, slaap nu maar eventjes. Als ze je nodig hebben zullen ze wel bellen. *(Lift sluit deuren)* Die Wilma toch. Zonder haar was ik al lang op pensioen. Maar wat had ik dan... een zoutloze zee van tijd... Dan valt er niks meer te beleven, alleen maar te zien... op de t.v. en in de gazet. Als ik getrouwd moest zijn, ja. Dan ging ik op pensioen. Dan had ik nog iets om handen...

(lift opent deuren, Max op via lift)

MAX: Goede morgen, Adolf.

ADOLF: Goede morgen, mijnheer Max. Mag ik eens iets vragen, mijnheer Max?

(liftdeuren langzaam dicht)

MAX: Ja Adolf. Maar geen geld.

ADOLF: Volgende maand wordt mijn lift vijftig jaar... *(liftdeuren gaan op een kier staan)* Zou het misschien mogelijk zijn om een paar nieuwe handvatten te krijgen voor lift? Als het kan gouden. 't Is toch een gouden jubileum, nietwaar?

(liftdeuren gaan langzaam wijd open)

MAX: Maar Adolf. Gouden handvatten voor een versleten lift.

ADOLF: Ze is wel oud, maar niet versleten... Vergulde handvatten dan?

MAX: Ach Adolf. Ik wou dat ik alles kon geven en doen wat mijn personeel vraagt. Maar 't is crisis jongen... 't is crisis...

(Dorothe op. Het licht in de lift dimt terwijl de deuren langzaam toeschuiven.)

DOROTHE: *(zeer vriendelijk)* Goede morgen, mijnheer Max. Momenteel zijn er twee eenpersoonskamers verhuurd. En de luxe-suite is gereserveerd. Voor de Spaanse baronessa Nana Dolores nog wel. Het is zeker tien jaar geleden dat zij nog hier geweest is. Zou ze nog zo sexy zijn als toen? *(neemt sexy pose aan)*

MAX: Allee Dorothe. Hoe sta je daar nu? Kan het een beetje fatsoenlijk?

DOROTHE: Ben ik zo dan niet fatsoenlijk? *(neemt gewone houding aan)* Dan moet je eens op Marlène letten. Die jobstudente doet niks dan met haar kont waggelen om mannelijke hormonen op stang te jagen.

MAX: Mijn hormonen en mijn stang hebben dat anders nog niet ondervonden.

(Lift gaat open, Mr. Jaques op met fotomateriaal. Hij knikt verlegen een goede dag en rept zich naar buiten via de hotelingang.)

MAX: Wie was dat?

DOROTHE: Dat is een zekere Mijnheer Jacques. Hij logeert hier sinds gisteren.

MAX: Dat ziet er een raar individu uit.

(Marlène op met stapeltje lakens)

DOROTHE: Ach nee, mijnheer Jacques is een stille, verlegen man. *(kijkt in het gastenboek)* Het is een vertegenwoordiger.

MAX: Een stille, verlegen vertegenwoordiger? Dan mag die wel in het Guinness Book of Records vermeld worden. De eerste stille, verlegen vertegenwoordiger moet ik nog tegenkomen.

MARLENE: Volgens mij is mijnheer Jacques een geniepig ventje.

DOROTHE: Hoe kan jij dat weten.

MARLENE: Toen ik vanmorgen de lakens van zijn bed ging verschonen heeft hij me heel de tijd van top tot teen staan bekijken, zonder iets te zeggen. Hij loerde maar. Dat voelde heel ambetant aan. En zoveel speciaals om naar te kijken heb ik toch ook niet, eh mijnheer Max?

MAX: Je mag toch gezien worden, hoor Marlène.

MARLENE: *(geflatteerd)* Vind je dat?

MAX: Je hebt mooie benen. Een sierlijke gang. Je proporties zijn goed. Je bent lief en vriendelijk...

DOROTHE: Moest de kamer voor la baronesse Nana Dolores deze voormiddag al niet in orde zijn, mijnheer Max?

MAX: Ja, ik geloof het wel, ja. Is de suite al in orde, Marlèneke?

MARLENE: Een suite? Hebben wij dat?

DOROTHE: Die vind je op de tweede verdieping aan het einde van de gang, de laatste deur rechts. Zou het niet beter zijn dat juffrouw Marlène die nu klaarmaakt, mijnheer Max?

MAX: Ja, ja, die moet nu klaargemaakt worden. En zet er een fles champagne in de barkast. En Marlèneke, als één van de gasten je wil lastigvallen, moet je dat direct tegen mij komen zeggen, hoor. Dan tref ik meteen de nodige maatregelen treffen. Ik zou niet willen dat jou iets overkomt.

DOROTHE: Heeft u voor vandaag nog speciale instructies, mijnheer?

(Terwijl Max en Dorothé verder praten, gaat Marlène naar de lift. De lift is vijftig cm. te hoog gestopt, zodat Marlène er moet in kruipen. Adolf verlustigt zich in de aanblik.)

MAX: Ja, Dorothé. Ik heb gisteren de boekhouding nog eens nagekeken. Ik heb tot mijn spijt moeten vaststellen dat het er niet zo rooskleurig uitziet. De crisis is al wel langer bezig, maar nu is toch wel tijd om een besparingsplan op te stellen.

DOROTHE: Mag ik een paar suggesties doen, mijnheer Max?

MAX: Natuurlijk, natuurlijk!

DOROTHE: Ten eerste de lift. Ik heb u vroeger al eens gezegd dat die lift versleten is...

ADOLF: Oud ja, maar nog niet versleten!

DOROTHE: Ze hapert de laatste tijd wel heel dikwijls.

MAX: Oh ja? Daar heb ik nog niks van ondervonden.

DOROTHE: De gasten ondervinden er veel hinder van. Trouwens zonder lift kan er op electriciteit bespaard worden, én op de voedingskosten. Adolf moet wel niet betaald worden, maar hij krijgt nog altijd kost en inwonen.

ADOLF: Ik eet alleen de overschot op.

MAX: Ik zal er eens over nadenken. Had je nog een voorstel?

DOROTHE: Je zou Marlène kunnen afdanken.

MAX: Marlène? Maar wie gaat dan in het hoogseizoen de bedden en de kamers onderhouden?

DOROTHE: Is er nog wel een hoogseizoen, mijnheer Max? Er zijn minder boekingen dan vroeger. En als het toevallig druk wordt kan ik dat nog bijdoen. Je weet toch dat voor u alles zou doen.

MAX: Ja dat weet ik, Dorothé. Je bent een schat. Een onmisbare schat. Ik heb zelf nog een paar besparingsvoorstellen uitgewerkt. We zullen die op mijn bureel eens bespreken. Kom. *(Max en Dorothé af in bureau)*

ADOLF: *(Klopt op deur van lift. Lift gaat open.)* Als je hier nog iemand wilt pesten, Wilmake, dan mag je vanaf nu doorpesten. Het zou kunnen dat we uw gouden jubileum niet meer halen, meisje. *(Licht in lift dimt tot het licht uit is.)* Maar ik zal mijn best blijven doen, hoor schatteke. De directeur is de slechtste niet en hij heeft uiteindelijk nog altijd het laatste woord. *(deuren van de lift sluiten)*

MELANIE: *(op met reiszak)* Oei. 'k Had hier wel wat meer luxe verwacht.

ADOLF: Kom maar binnen, madammeke. 't Is hier 't Hilton niet, maar 't is hier een goed hotel. Lekker eten, goede service...

MELANIE: Ach, een mens is tenslotte niet geboren om in een ideaal hotel te logeren, nietwaar?

ADOLF: Amaai! Dat is een doordenkertje. Heb je dat zelf verzonnen?

MELANIE: Nee. Dat komt van Socrates.

ADOLF: Familie van u?

MELANIE: Socrates is Griekse filosoof.

ADOLF: Een Griek? Verstaat gij Grieks?

MELANIE: Toch niet. Hoewel ik me interesseer voor vreemde talen. Ik kom van België. En de meeste Belgen leren graag vreemde talen, eh.

ADOLF: Oh dat wist ik niet.

MELANIE: De Vlamingen leren Nederlands, Frans, Engels en Duits. En de Walen leren Frans.... *(gaat naar de receptie)*

ADOLF: Duw maar op dat belletje. Dan komt de receptionniste wel.

(Melanie belt. Dorothe op)

DOROTHE: Goedendag mevrouw. Kan ik u helpen?

MELANIE: Ik had graag een eenpersoonskamer met badkamer en met balkon. Mijn naam is Melanie Matthijsen. Juffrouw Melanie Matthijsen.

DOROTHE: Eens kijken. *(kijkt in gastenboek)* Ja, toevallig hebben we nog een eenpersoonskamer vrij, mevrouw.

MELANIE: Zou u alstublieft "juffrouw" willen zeggen. "Mevrouw" klinkt zo oud. En ik ben niet oud. Ik ben vandaag nog altijd een volledige dag jonger dan morgen.

DOROTHE: Zeker me...juffrouw. Mag ik uw paspoort? Ik zal de papieren in orde brengen. U kan zich inmiddels al installeren. Dit is de sleutel van uw kamer. U logeert op de eerste verdieping. (knipt met vingers) Adolf! De bagage van de... juffrouw.

(Adolf veert kwiek recht en neemt de reistas van Melanie over. Dorothe af.)

MELANIE: Kranig van jou, om op jouw leeftijd nog voor liftboy te willen spelen.

ADOLF: Dat doe ik voor mijn plezier, juffrouw. Nu ik wat ouder word, wil ik geen jaren meer aan mijn leven toevoegen, maar leven aan mijn jaren.

MELANIE: *(lacht)* Die kende ik nog niet. Dat is een goeie!

ADOLF: Wist jouw Griekse vriend dat nog niet? Die was nog wat jong zeker.

(Melanie en Adolf stappen samen in de lift. Beiden af. Mario op met valies.)

MARIO: In de brochure ziet dit hotel er sjieker uit. Nu weet ik wel dat je die foto's met een korreltje zout moet nemen. Maar voor dit kom ik met een kilo zout nog niet toe.

(Mario inspecteert het interieur. Marlène op via lift. De lift stopt te hoog en Marlène moet er weer uitkruipen. Mario observeert het schouwspel.)

MARIO: Stap jij altijd zo uit?

MARLENE: Nee, alleen als de lift blokkeert. *(trekt aan minirok)* Je hebt toch niet te veel gezien?

MARIO: Nee, nee. 't Was gecensureerd met een wit vierkantje.

MARLENE: Jij kan geen wit vierkantje gezien hebben. Ik draag witte driehoekjes.

MARIO : Ah. En wat draag jij onderaan nog zoal?

MARLENE: Oh maar dat zeg ik zo maar niet tegen de eerste de beste, hoor.

MARIO: Ik ben de eerste de beste niet. Ik ben Mario Vandemoortele. Zegt die naam u niets?

MARLENE: Vandemoortele? Zoals die van de mayonaise?

MARIO: Yep! Dieje van de mayonaise en de mosterd en de pickles, dat is mijn vader.

MARLENE: *(plots geïnteresseerd)* Ah zo. En jij zou willen weten wat ik onderaan draag?

MARIO : Niet per se. Maar ik zou wel graag met jou willen uitgaan vanavond.

(Adolf op via lift, gaat zitten. Tegelijkertijd Dorothé op. Mario en Marlène merken het niet.)

MARLENE: Ik weet niet of ik vanavond kan vrijmaken. Het hangt ervan af hoe lang de besprekingen met mijnheer de directeur duren vanavond.

DOROTHE: Mijnheer directeur heeft zojuist alle besprekingen van vanavond afgelast, juffrouw Marlène. U is dus vrij vanaf 18 uur. Is de luxe-suite al in orde?

MARLENE: Ik ben al wel, juffrouw Dorothé, ik ben al weg. *(af via dienstingang)*

DOROTHE: Kan ik u helpen, mijnheer?

MARIO: Ik had graag een tweepersoonskamer, met bad en balkon.

DOROTHE: Een TWEEpersoonskamer?

MARIO: Voorlopig ben ik alleen. Maar ik hoop dat dat niet lang gaat duren.

DOROTHE: Als je een plaats wil voorbehouden voor juffrouw Marlène, zou ik u dat ten stelligste willen afraden, mijnheer. *(fluistert)* Ze is seropositief.

MARIO: Ik had niet aan Marlène gedacht... *(zwoel)* Ik had aan u gedacht... Dorothé.

DOROTHE: *(geleid)* Ben ik niet wat oud voor u?

MARIO: Ik ben een archeoloog. Hoe ouder de vrouwen zijn, hoe meer ik me voor hen begin te interesseren.

DOROTHE: Zal ik om te beginnen misschien eerst uw kamer boeken, mijnheer?

MARIO: Schrijf me maar in als Mario Maertens.

DOROTHE: Mag ik uw paspoort, mijnheer Maertens?

MARIO: Nee, want ik heet niet Mario Maertens.

DOROTHE: Oh nee? Hoe dan wel?

MARIO: Ik reis incognito. *(fluistert)* Ik ben Mario Heineke. Capito?...

DOROTHE: Mario Heineke? Van DE Heineke?

MARIO: Juist ja. Dat is mijn vader.

DOROTHE: Oh maar dan begrijp ik het wel. *(schrijft)* Mario Maertens.

(Yolanda stil op, met rugzak. Buiten Adolf merkt het niemand.)

MARIO: (*flirt*) Heeft iemand je ooit al eens verteld dat je mooie, grote ogen hebt, Dorothé?

DOROTHE : (*verbaasd*) Nee.

MARIO : En, oh Dorothé! Jouw oren! Dat zijn de zuiverste Griekse oorschelpen die ik ooit gezien heb!

DOROTHE: (*verlegen*) Och gij.

MARIO: Die zijn even zuiver als de van snit van je neus. Ideaal gevormd, zoals beschreven in de Griekse mythologie. (*Dorothé is gecharmeerd en onwennig verlegen*) En je mond!... Oh Doroté, wat heb jij een mooie, grote mond!

YOLANDA: (*met diepe stem als van een wolf*) Dat is om u beter te kunnen opeten! (*verontwaardigd*) Allez madammeke. Hoor jij niet dat die gast u in de doekjes aan 't doen is met een versie van "Roodkapje"?

MARIO: En beseft jij, dat jij je met andermans zaken bemoeit?

YOLANDA: Als ik hoor of zie dat de gevoelens van een vrouw gemanipuleerd worden, reageer ik. Ik ben een feministe, met een lidkaart! Ik kom op voor de rechten van de vrouw.

MARIO: Olala! Een Dolle mina! Ik wist niet dat die nog bestonden... en dat die er zo knap uitzagen!

YOLANDA: Ga je het nu met mij aanleggen? (*snuift verachtelijk*) Koop een opblaaspop, vent! Dan heb je alle gadgets waar jij wilt mee spelen. Maar laat ons gerust. Seksmaniak!

MARIO: Ho, ho! Ik ben geen seksmaniak. Ik was gewoon bezig met op die vrouw verliefd te worden.

YOLANDA: Jij was aan 't proberen om haar in jouw bed te krijgen, klootzak.

MARIO: Luister eh, bazinnetje in eigen buik. We gaan geen ruzie maken. Zo te zien kom je hier voor een ontspannende vakantie. Wel, ik ook. *(tot Dorothé)* Is mijn TWEEpersoonskamer op de eerste of op de tweede verdieping?

DOROTHE: Op de tweede verdieping. Kamer nummer 24. Hier is de sleutel, mijnheer Hei...

MARIO: *(onderbreekt Dorothé)* Stt!... Dank je wel, lieve dame.

DOROTHE: Adolf! De lift!

(Adolf drukt op knopje van de lift)

MARIO : *(tot Yolanda)* Ik heb een tweepersoonskamer op de tweede verdieping. Mochten de batterijen van je vibrator leeg geraken, je bent altijd welkom. *(naar lift)*

(Yolanda is verontwaardigd. De lift opent en blijft 50 cm. te laag staan.)

MARIO : *(kijkt in lift)* De lift staat te diep.

ADOLF: *(geamuseerd)* 't Is een vrouwke, eh mijnheer. Ze heeft soms kuren. Je zal moeten springen.

(Mario spring in de lift. Liftdeuren dicht)

YOLANDA: Ik had graag een eenpersoonskamer voor twee nachten, mevrouw. Maar niet naast kamers waar mannen logeren.

DOROTHE: *(kijkt in gastenboek)* Dat kan. Met of zonder balkon?

YOLANDA: Met balkon alstublieft. Ik wil 's morgens kunnen genieten van het ontwaken van de natuur. Ik ben een fervente groene, zie je. Ik ben lid van zeven natuurverenigingen en een actief lid van Greenpeace. Aan bezettingen en kapingen doe ik altijd mee. Ik vind dat wij ons tegen iedere aanslag op de natuur moeten vermannen.

DOROTHE: Dat is inderdaad zo, juffrouw. Mag ik je paspoort?

YOLANDA: *(geeft paspoort)* En tegen de mannen moeten we het ook tegen opnemen. Eeuwen gaan de vrouwen gebukt onder de heerschappij van de mannen. Terwijl de wetenschap bewezen heeft dat niet de man, maar de vrouw het sterkste geslacht is. En toch worden we overal gediscrimineerd: op het werk, in de politiek... ja, zelfs in de kerk! Hoe schandalig is dat? En dat alleen omdat wij kinderen baren. Maar moesten de mannen zwanger kunnen worden, dan was abortus een sacrament.

DOROTHE: *(geeft paspoort)* U houdt er mooie principes op na, juffrouw Van Der Groen.

YOLANDA: Zeg maar Yolanda.

DOROTHE: Ik heb u kamer 15 gegeven, juffrouw Yolanda. Met balkon en badkamer. 't Is op de eerste verdieping. *(geeft sleutel)* Adolf!

(Adolf drukt op het liftknopje)

YOLANDA: Dank u. En als ik je nog een goede raad mag geven. Pas op voor die flierefluiter. Moest hij te ver gaan, mag je me roepen. Ik heb een zwarte karateband.

(Lift stopt te hoog)

YOLANDA: De lift is te hoog gestopt. Hoe moet ik daar nu instappen!

ADOLF: Tja. Volgens mij zijn er twee mogelijkheden: springen of kruipen.

YOLANDA: Enfin, zeg! Is hier een trap?

ADOLF: (*wijst naar ingang*) Langs daar de gang in en dan de eerste deur rechts.

(*Yolanda af*)

ADOLF: Amai. We krijgen de soort nogal binnen vandaag.

DOROTHE: Wij bekritisieren geen klanten, Adolf. Wij dienen de klanten.

(MUZIEK: [Paso doble](#))

NANA: (*theatraal op*) Buenas dias! Buenas dias! Eindelijk terug "Im weissen Nudel". Delicioso! Wat een heerlijk gevoel! (*tot Dorothe*) Buenas dias, signorita Dorothea. Alles goed?

DOROTHE: Met mij gaat alles goed, baronessa. Gracias. Zal ik voor u mijnheer Max gaan roepen?

NANA: Si. Pronto, pronto por favor. Ik wil Senor Max graag terug zien.

(*Dorothe af naar bureau*)

NANA: (*kijkt rond*) Ah! Hotel im Weissen Nudel. Que delicioso!

(*Max op*)

NANA: Ah Maxi! Bonito Maxi! (*omhelst Max*) Hier ben ik weer. Tu Nana Dolores. Terug van weggeweest!

MAX: Mijn lieve Nana Dolores. Je ziet er nog altijd even goed uit.

NANA: Ah si. Op mijne temperament komt gene sleet, eh Maxi. Ik blijf jong.

MAX: Blij dat je nog eens "Im weissen Nudel" komt logeren. We zullen je weer verwennen, baronessa. Met de allergrootste luxe, net zoals vroeger.

NANA: Gracias Maxi, mucho gracias. Ik heb hier zoveel briljante tijd doorgebracht. Ik heb aan Im Weissen Nudel niks dan mooie herinnering.

MAX: De tijd dat jij hier logeerde was ook onvergetelijk, baronessa.

NANA: Ah la dolce vita! Wat hebben wij toen veel lol gehad, eh Maxi?

MAX: Ja! Toen was het alle dagen feest.

NANA: Ah si! En gedanst. Wat hebben wij toen veel gedanst, eh Maxi? De tango! Wij dansten de tango. Weet je nog? Onze tango. Ole Guapa!

(MUZIEK: [Ole guapa](#) Max en Nana dansen een stukje showdance. Tijdens de dans Dorothé op, gaat achter de balie staan kijken. Marlène op via lift. De lift stopte 50cm te hoog zodat Marlène er moet uitkruipen. Adolf glundert. Na de dans vult Dorothé aan de balie paperassen in; Marlène stoft hier en daar wat af; Adolf zit op stoel.)

NANA: Ah Maxi. Het was een mooie tijd. Zoveel lol. Maar nu ben ik niet gekomen voor de lol.

MAX: Ah, je bent op zakenreis.

NANA: No, no, no, no. Mijn bezoek is... obligatorio...euh... verplicht.

MAX: Verplicht? Hoezo?

NANA: *(kijkt spiedend rond, fluistert)* Is uw personal te vertrouwd?

MAX: Mijn personeel? Maar Nana, je weet toch dat ik altijd al het eerlijkste en meest discrete personeel van heel Zwitserland gehad heb.

NANA: Si, da's waar. Kijk Maxi. Ik heb een brief gekregen... *(neemt brief uit handtas)*
Een chantagebrief!

MAX: *(luid)* Een chantagebrief!

(Allen kijken op)

NANA: Calma, calma, Maxi! Hier. Lees hem maar. *(overhandigt brief)*

MAX: *(zoekt bril)* Mijn leesbril ligt nog op mijn bureau.

DOROTHE: Ik zal die brief wel voorlezen, mijnheer Max.

NANA: *(weerhoudt Max om de brief aan Dorothé te geven)* Excusa Maxi. De brief is heel confidenciale. Zeer vertrouwelijk. Mijn prive wordt blootgelegd. Heel bloot. Poedelbloot.

MAX: Poedelbloot?

NANA: Op de foto's ben ik poedelbloot.

MAX: Waar zijn die foto's?

NANA: In de omslag.

(Max haast zich om de foto's uit de omslag te nemen.)

NANA: Ts, ts. Als er poedelboot te zien is, zijn de mannen toch altijd zo rapido. 't Zijn foto's van verleden jaar. Ze zijn niet slekt, maar wel scandaloso, no?

MAX: (*geniet*) Muy scandaloso, si!

NANA: Lees nu de brief maar, Dorothea.

DOROTHE: Maar dat is geen brief! Dat is een partituur!

NANA: Van voor is het una partitura, si. La musica de "Zwarte Lola". Op privé-party's ben ik soms "Zwarte Lola". (*neemt sexy pose aan*)

MAX: DE Zwarte Lola? Uit de striptease-bar?

NANA: Si. En dan zing ik niet alleen. Dan acteer ik ook.

DOROTHE: En die foto's zijn waarschijnlijk genomen tijdens een van uw optredens als Zwarte Lola in de stripteasebar?

NANA: Si. Op de achterkant van de partituur staat de explicacion.

DOROTHE: (*leest*) "Aan la baronesse Nana Dolores alias Zwarte Lola." ... 't Is een Nederlandse brief!

NANA: Si. Ik vond dat ook raar. Lees maar verder, Dorothea.

DOROTHE: (*leest*) "De negatieven van deze schandaalfoto's zijn te koop. Kom op ....(datum) naar "Im weissen Nudel" en breng 1 miljoen Zwitserse franken mee..."

MAX: Eén miljoen!

NANA: Si, si Maxi. Un milion! Es mucho dinero.

DOROTHE: *(leest verder)* "en breng 1 miljoen Zwitserse franken mee, zoniet worden de foto's over heel de wereld gepubliceerd. In het hotel ontvangt u verdere richtlijnen".

MAX: Wij moeten de politie verwittigen.

NANA: No, no! Por favor! No policia!... Daarbij, ik heb het geld al bij. Zwart geld.

DOROTHE: Heb jij één miljoen Zwitserse franken bij?

MAX: Je gaat die aftroggelaar toch niet betalen?

NANA: Ah si. Voor mi reputacion, Maxi. Mijn reputatie!

MARLENE: Als we nu eens allemaal onze ogen en oren open houden. Zouden we dan die aftroggelaar niet kunnen onderscheppen?

DOROTHE: Jij hebt blijkbaar je ogen en oren al te goed opengehouden.

MAX: Dat is eigenlijk een heel goed idee, Marlèneke. Om het geld te komen afhalen, moet de chantagepleger zich op de ene of andere manier hier aanmelden. En omdat hij niet weet dat het hotelpersoneel van de zaak op de hoogte is, zou hij stomiteiten kunnen doen.

ADOLF: Het zou kunnen dat hij al gearriveerd is.

MAX: Wat bedoel je daarmee, Adolf?

ADOLF: Het zou iemand van de gasten kunnen zijn.

DOROTHE: Dat zou wel eens kunnen.

NANA: Het is heel amabile om te helpen oplos. Maar hier sta ik nu met die bom geld. Zou ik dat kunnen in de kluis steek?

MAX: Natuurlijk. Dat is veiliger.

(Adolf zit op zijn stoel naast de lift. Dorothee opent de kluis achter de balie. Nana neemt pakje geld uit haar koffertje. Marlène kijkt toe. Max neemt het geld aan.)

MAX: Niet te geloven dat zo'n hoopje papier zoveel waarde heeft. Daar zou ik mijn heel hotel kunnen van vernieuwen. *(Steekt geld in kluis en maakt kluis vast.)*

NANA: Ik krijg toch un formular, no? Een bewijs van afgifte?

DOROTHEE: Natuurlijk, baronessa. *(vult formulier in)*

MAX: Nana, die kerel weet niet goed waar hij aan begonnen is.

NANA: Creo que si, Maxi. Mañana heeft hij één miljoen Zwitserse franken. En ik ben blut.

MAX: Maar hij heeft het geld nog niet. Mijn personeel en ik zullen ons beste beentje voorzetten.

NANA: Ik hoop met heel mijn corazon dat ze beste beentjes hebben.

ADOLF: Heb je de beentjes van Marlèneke al eens gezien?

DOROTHEE: Hier is het bewijs dat u één miljoen Zwitserse franken in onze kluis gedeponerd heeft, baronessa. En misschien wil u nu, na al die emoties, een beetje rust. Als Marlène haar beentjes voldoende van onder haar gat heeft gelopen, zou uw suite in orde moeten zijn.

NANA: Gracias Dorothea. *(steekt formulier in handtas)* Si, ik heb un poco rust nodig. Ik ben "oojtgepoet".

MAX: Kom. Ik zal u naar uw suite begeleiden. (*Biedt arm aan en begeleidt Nana naar de lift.*)

(*MUZIEK: Refrein van Money money money van Abba*)

DOEK

2° BEDRIJF

Intro: Tiroler Holzhacker

(*Adolf zit op zijn stoel naast de lift en leest een krant. Er wordt op de liftdeuren gebonkt.*)

MELANIE: (*kalm vanuit de lift*) De deuren blokkeren. Kan iemand helpen?

ADOLF: Oei. 't Is die sympathieke juffrouw Melanie. Wilma! Doe je deuren open. Nu! En geen trukjes. Dat is bij deze madame niet nodig.

(*Deuren van lift openen. Melanie op.*)

Goede avond, juffrouw Melanie. Neem het Wilma asjeblijft niet kwalijk dat ze de deuren niet direct open deed. Ik...

MELANIE: Wilma?

ADOLF: Wilma is mijn lift. Ik had haar gezegd dat ze iedereen wat langer moest vast houden. Maar ik ben vergeten te zeggen dat ze voor u niet moest doen.

MELANIE: Zeg dat nog eens. Ik begrijp het niet.

ADOLF: 'k Zal het eens uitleggen. Er is hier een Spaanse barones gearriveerd. En dat mens wordt gechanteerd met schandaalfoto's. Ze moet één miljoen Zwitserse

franken afdokken. En ze moest met dat geld naar hier komen, naar Im weissen Nudel. En hier moet ze dan verdere instructies afwachten.

MELANIE: En had ze dat miljoen bij?

ADOLF: Ja. Ze heeft het daar in de kluis gedeponerd. Maar omdat die chantagepleger zich waarschijnlijk hier nog gaat aanmelden, heeft mijnheer Max - dat is onze directeur - gevraagd of het personeel wil helpen om die bandiet te ontmaskeren. En Wilma gaat daarbij helpen.

MELANIE: *(lacht)* Hoe zou een lift daar kunnen bij helpen.

ADOLF: Dat heb je daarnet toch ondervonden. Ze wou je niet buiten laten. Ze was je aan 't bestuderen.

MELANIE: Word ik verdacht?

ADOLF: Nee, jij niet! Ze moet eigenlijk alleen de verdachte individuën bestuderen. Ik zal haar nog eens klaar en duidelijk zeggen dat ze jou moet gerust laten, zie. Wilma!

(lift opent deuren)

Wilma, mag ik je voorstellen. Dit is Melanie. Melanie is... mijn vriendin.

(de liftdeuren klappen dicht)

Lap! Ze is weeral jaloers. 'k Zal het voorzichtiger moeten aanpakken. Wilma!

(Deuren van lift openen op een kier)

Melanie is geen vaste vriendin zoals jij. Melanie is meer een kennis.

(liftdeuren gaan iets verder open)

Melanie ziet jou graag. Is 't niet waar, Melanie?

MELANIE: Euh... ja.

ADOLF: En omdat Melanie een vriendin van mij is...

(liftdeuren beginnen zachtjes dicht te schuiven)

en van u ook!...

(liftdeuren gaan langzaam volledig open)

... mag je Melanie in 't vervolg de beste service geven. Je brengt haar zo rap mogelijk naar boven en naar beneden. Je doet de deuren op tijd open en geeft Melanie voldoende tijd om in en uit te stappen. En zorg er voor dat ze struikelt bij het in- en uitstappen. Ok?

(licht in lift uit)

(tot Melanie) Zeg eens tegen Wilma dat je haar graag ziet.

MELANIE: *(onwennig)* Wilma is de knapste lift die ik in jaren gezien heb.

(Lichten in lift snel en fel aan, daarna brand er rood licht in. Vervolgens gaan de liftdeuren dicht.)

ADOLF: Ze bloosde er van. Heb je 't gezien? Knap ding, mijn Wilma. Toen wij nog in het Hilton werkten, heeft ze eens een liftplasser ontmaskerd.

MELANIE: Een wat?

ADOLF: Een liftplasser. Zo'n viezerik die in de lift plast, weet je wel? Ja, in een lift kom je vanalles tegen. Maar de ergsten zijn de liftkrassers en de liftplassers.

MELANIE: En jouw Wilma heeft zo'n liftplasser ontmaskerd?

ADOLF: Toen hij het de derde keer flikte had ze hem te stekken. Hij wou naar de zevende verdieping. Maar Wilma stopte op de derde verdieping, waar op dat moment sekretaresse met de directeur stond te babbelen. Ze schoof haar deuren open en omdat die viezerik nog niet gedaan had met inpakken, was hij op heterdaad betrapt.

NANA: *(bonkt op liftdeuren, schreeuwt)* Hola! Que passa? Doe die puertas open. Por favor! Socorro!

(Liftdeuren gaan open. Nana staat 50 cm. te hoog. Ze draagt een lange, smalle rok)

NANA: Dat is troppo alto. Zo kan ik er niet uit. (*Probeert uit de lift te stappen, maar dat lukt niet*) Liftboy! Hoe moet ik daar nu uit?

ADOLF: Ik zal even helpen, baronessa.

(*Melanie gaat met boek in zetel zitten maar volgt alle gesprekken. Adolf op handen en knieën voor de liftdeur zitten, "zodat de baronessa via zijn rug uit de lift zou kunnen stappen en hij onder haar rok zou kunnen gluren. Mario op via hotelingang.*)

ADOLF: Zal 't zo gaan, baronessa?

MARIO: (*Stampt tegen Adolfs achterwerk, zodat die plat op zijn buik valt.*) Een vrouw in nood laat je maar aan mij over, liftboy. (*Helpt Nana uit de lift.*)

NANA: Oh! Zo gracioso ben ik nog nooit uit een lift gestapt. Hoe kan ik u danken, señor?

(*Yolanda ongemerkt op via hotelingang.*)

MARIO: Mijn handen om uw middel te mogen leggen, baronessa, en er even uw warmbloedigheid te mogen voelen, is al genoeg beloning, baronessa.

NANA: Oh! Un gentleman romantico! Mijn kont boft!

MARIO: MIJN kont boft, baronessa. Ik bedoel: IK ben de bofkont.

YOLANDA: En als jouw kont straks gedaan heeft met boffen, wie moet er dan op de blaren zitten? De vrouw weer zeker? Natuurlijk. Want als een gediplomeerde versierder zoals jij, straks zijn post gemaakt heeft, mag die stomme vrouw rustig creperen van liefdesverdriet... of syfilis. Ze had zo stom maar niet moeten zijn.

MARIO: Ik waardeer vrouwen.

YOLANDA: *(lachje)* Waarden. Een flierefluiter zoals jij degradeert de vrouwen... tot speelgoedwinkels.

NANA: Pero señorita, deze señor fluit geen flieren. Dat is een galante señor... en hij is muy romantico!

MARIO: De baronessa is gevoelig voor romantiek. Verder wou ik met haar niet gaan.

NANA: *(verwonderd)* Niet verder? Ah no? Y por qué no?

YOLANDA: *(immiteert)* Ah no? Y por qué no?... Leg het nu maar eens uit, zie., waarom je met haar niet verder gaat.

MARIO: *(tot Yolanda)* Omdat jij mij imponeert.

YOLANDA: Ah nee! Niet met mij! Houd je maar bij je kiekens zonder kop. Charmeer die Spaanse toktoktuik daar maar.

NANA: Toktoktoktuik? Wat is dat?

YOLANDA: Dat is een ander woord voor... hartstochtelijk.

NANA: *(verrukt)* Ah! Si señor. Ik ben heel toktoktoktuik.

YOLANDA: Voilà. Ze is toktoktoktuik. Wedden dat ze in uw tweepersoonskamer binnen de minuut uit de kleren gaat.

MARIO: Maar dat interesseert me niet. Ik ben niet zo losbollig als je denkt, hoor.

NANA: Ah no! De bol van deze señor is niet los! Deze señor is muy amabile.

(Tijdens het gesprek Mr. Jacques op via hotelingang. Draagt fototoestel, een bosje bloemen en een aktentas. Hij gaat naar de receptietoog en belt)

YOLANDA: Och manneke. Ik heb je wel door. Jij bent een doorwinterde rokkenjager die met twee soorten munitie schiet: losse flodders om te spelen en grof geschut voor zo'n Spaans kiekeken dat naar geld ruikt.

MARIO: Komaan. Ik weet niet eens of de barones rijk is.

NANA: Oh si, mi amor. Ik ben rijk. Por me mag u uw grof geschut gebruiken. Ik heb een miljoen Zwitserse franken in die kluis zitten.

(Iedereen keek op toen de baronessa de inhoud van de kluis vermeldde. Dorothé op.)

MR. JACQUES *(tot Dorothé)* Mag ik de sleutel van mijn kamer, alsjeblieft?

DOROTHE: Natuurlijk. *(overhandigt sleutel)*

YOLANDA: *(tot Mr. Jacques)* Nee maar! Jij hebt bloemen geplukt in de natuur! *(controleert bloemen)* Dat is edelweiss! En gentiaan! Dat zijn beschermde bloemen, verdomme! Die moet je laten staan!

MR. JACQUES: Ik... ik ben een amateurfotograaf en wou die bloempjes op mijn kamer fotograferen... Een... een stilleven.

YOLANDA: Dat is heiligschennis! *(tot Dorothé)* Bel Greenpeace! En zeg dat Yolanda een dringende oproep doet voor actie. Zeg dat ze een snul in bedwang houdt die de Alpen leegplukt.

DOROTHE: Voor zo'n klein boeketje gaan we niet moeilijk doen, eh juffrouw Yolanda?

YOLANDA: Wat als iedereen zo'n bosje bloemen plukt? Dan staan de Alpen er volgende week zo zielig bij als een vent in een witte onderbroek. En als ze dan nog bomen kappen, om papier te maken voor die stomme publiciteitsfoldertjes, kan ik hier

op mijn balkon geen prachtige Jungfrau meer bewonderen. Maar dan sta ik de koekeloeren op een uitgekledede, blote berg.

NANA: No, no, señorita. De Jungfrau is dan nog niet poedelbloot. Er zal nog gras op staan.

YOLANDA: Als het gat in de ozonlaag nog groter wordt, zal er zelfs geen gras meer op groeien, baronessa. Daar zullen zo'n amateurs als deze ook wel voor zorgen, met hun scheikundige rommel in blikjes en spuitbussen.

MR. JACQUES: De huidige spuitbussen bevatten geen schadelijk drijfgas meer, maar milieuvriendelijke CO2.

YOLANDA: *(dreigend)* Ben jij een expert in gassen misschien?

MR. JACQUES: Nee,nee. Ik ben... euh... een dokter in de rechten. *(gaat naar lift)*

(De lift stopt 50 cm. te laag zodat Mr. Jacques in de lift moet springen. Adolf doet teken aan de lift dat zij Mr. Jacques in 't oog moet houden. Dorothé hoofdschuddend af.)

MARIO: *(tot Yolanda)* Wat een optreden! Ik ben onder de indruk.

YOLANDA: Probeer je me weer binnen te doen? Je weet hoe ik over jouw soort denk. Jij bent een uitzuiger, een profiteur, een...

MARIO: En toch vind ik je bekoorlijk.

YOLANDA: Doe geen moeite. Ik ben niet beschikbaar.

NANA: Ay (=ach) señor. La señorita is una feminista. Zij begrijpt niet de kunst van el amor. Liftboy! De lift por favor!

(Adolf opent lift. De lift staat 50 cm. te hoog.)

NANA: Ah no! Nu staat die lift weer te hoog!

ADOLF: Wacht. Ik zal u helpen, baronessa. *(gaat op handen en voeten voor de lift zitten, doet teken dat ze via zijn rug mag instappen)*

NANA: Gracias liftboy, gracias.

(Nana stapt via Adolfs rug in, dan liftdeuren dicht)

YOLANDA: Als je aan je trekken wil komen, ga dan nu ook maar naar boven. Een hete Spaanse met een miljoen Zwitserse franken in de kluis ga je toch niet laten schieten, zeker.

MARIO: Och, als ik graag één miljoen Zwitserse frank heb, zorg ik daar wel voor, zonder dat daar een verplichting aan vasthangt. En daarbij die Spaanse interesseert me niet. Ze lijkt me niet de snuggerste.

YOLANDA: Ho! Van zo'n vrouw krijg ik de kriebels. Ik ben een feministe maar niet voor zo'n trut die alleen maar met haar gat kan schudden. Al die vampen, sex-symbolen en striptiseuses zouden ze op een kanon moeten steken, verdorie.

MARIO: Inderdaad. Een vrouw moet respect kunnen afdwingen.

YOLANDA: Absoluut. Veel vrouwen zijn er zelf de schuld van dat ons imago er zo slecht aan toe is.

MARIO: Daar was die Spaanse wel een goed voorbeeld van.

YOLANDA: Ben jij me nu naar de mond aan 't praten? Of meen je het?

MARIO: Ik meen ieder woord. Ik zei het toch al: een mooie, verstandige vrouw boeit me. En daar hoeft niet per se een partijtje seks van te komen.

YOLANDA: Maar het mag?

MARIO: Natuurlijk mag het. Maar waar of wanneer zal een verstandige dame zelf wel aangeven.

YOLANDA: *(korte stilte)* Wou jij naar boven?

MARIO: Ja.

YOLANDA: Zullen we de lift nemen?

(Beiden naar lift. Adolf drukt op knopje. Lift stopt 50 cm. te diep. Yolanda en Mario springen in de lift. Beiden af.)

ADOLF: Straffe kadee, die Mario! Ik heb nooit begrepen hoe zo'n gasten dat aan boord leggen.

MELANIE: 't Is nochtans simpel. Het vergt slechts twee vaardigheden. Ten eerste: fijne vleierij. En ten tweede: geraffineerde diplomatie.

ADOLF: En daar vallen vrouwen voor?

MELANIE: Niet allemaal. Maar wel veel.

ADOLF: *(denkt even na)* Melanie, jij bent het mooiste en verstandigste vrouwke dat ik ooit ben tegengekomen.

MELANIE: *(lacht)*

ADOLF: Was 't niet goed?

MELANIE: Dat lag er te dik op.

ADOLF: Wacht, ik zal het nog eens proberen.

MELANIE: Doe maar gewoon, Adolf. En laat me jouw charmes beetje bij beetje ontdekken. Dat is leuker. En zou je nu... Wilma willen roepen?

ADOLF: *(drukt liftknopje)* Voor zo' schattig dame als jij doe ik alles.

(liftdeuren open, hoogte is correct)

ADOLF: Slaapwel, mylady!

(liftdeuren dicht, Melanie af. Max, Dorothé en Marlène op via dienstingang. Max met gastenboek.)

MARLENE: Volgens mij is die mijnheer Jacques niet te vertrouwen. Ik werk hier bijna een maand en totnutoe heeft iedere vent al een opmerking gemaakt over mijn benen. Maar mijnheer Jacques heeft nog geen woord gezegd.

DOROTHE: Wat is er verdacht aan een deftige mens die geen opmerking maakt over uw steunpilaren?.Ik denk dat we die chantage-pleger niet onder onze gasten moeten zoeken, mijnheer Max.

MAX: Het zou inderdaad kunnen dat hij pas morgen komt.

ADOLF: Veronderstel dat wij die gast ontmaskeren, mijnheer Max...

DOROTHE: Die gast? Wie zegt dat het een man is? Het zou wel eens een vrouw kunnen zijn.

ADOLF : Je gaat Melanie toch niet verdenken! Daar valt niets op aan te merken. Dat is een braaf mens. Als je een vrouw wilt verdenken, pak dan die Yolanda maar.

MAX: Waarom?

ADOLF: Die heeft een motief. Die is daarjuist ferm tekeer gegaan over vrouwen die met hun merchandise te koop lopen. 't Is toch voor zo'n soort foto's dat de baronessa gechanteerd wordt, niet?

DOROTHE: Dan mag je mij ook verdenken. Ik ben ook tegen zo'n uitdagende vrouwen als de baronessa en Marlène.

MARLENE: Hela! Ik laat me niet "poedelbloot" fotograferen, ook al ben ik fotogenieker dan de baronessa.

MAX: O ja, die foto's. Dat waren geen professionele foto's.

ADOLF: Waren het foto's van een amateurfotograaf?

MAX: Volgens mij wel.

ADOLF: Mijnheer Jacques is een amateur-fotograaf.

MAX: Alle toeristen zijn amateur-fotografen, Adolf. Op die basis kunnen wij de chantage-pleger niet opsporen. (*kijkt in gastenboek*) Die Lowie hier, wat is dat voor iemand?

DOROTHE: Dat is een muzikant. Hij speelt vanavond mee in een Oberbayern-festival in het dorp.

MAX: Dus die heeft een alibi. En die Mario Maertens. Wie is dat? Hoe komt het dat zijn adres en zijn paspoortnummer niet genoteerd staan?

DOROTHE: Och, ben ik dat vergeten?

MARLENE: Tja. Als een knappe gast wat te diep in haar ogen kijkt is ze de kluts kwijt.

ADOLF: Maar veronderstel nu eens dat wij die persoon kunnen ontmaskeren, mijnheer Max. Zou de baronessa je dan niet bedanken met een premietje, of zo?

MAX: Dat zou kunnen Adolf. De baronessa is altijd heel gul geweest. Waarom?

ADOLF: Zou ik misschien dan toch een verguld handvat kunnen krijgen voor mijn lift?

(De lift gaat langzaam open.)

DOROTHE: Hoe kunt ge nu aan handvatten voor die stomme lift denken, als er een afperser moet opgespoord worden.

MAX: *(tot Adolf)* Als jij die bandiet ontmaskert en de baronessa geeft daarvoor een geldelijke beloning, krijgt je voor uw lift een paar nieuwe handvatten.

ADOLF: Goudkleurige? 't Is voor haar gouden jubileum.

MAX: Goudkleurige.

(Licht in lift flits even fel op. Daarna sluit de lift.)

MAX: En nu zou ik nog graag een kop sterke koffie willen. Marlèneke, wilt gij voor mij eens een potje koffie zetten?

MARLENE: Zeker mijnheer. Op uw kamer serveren?

DOROTHE: Nee, in het bureau.

(Marlène af via dienstingang.)

DOROTHE: Mijnheer Max. Toen ik zei dat de afperser niet onder de gasten gezocht worden bedoelde ik niet dat die nog niet hier is, maar dat die al wel hier kan zijn!

MAX: Zou hij zich hier ergens verstopt hebben?

DOROTHE: Geen "hij", mijnheer Max. Een "zij". Ik denk dat Marlène er iets mee te maken heeft.

ADOLF: Marlèneke toch niet, zeker.

DOROTHE: Marlène werkt hier nog maar drie weken. Misschien heeft ze zich hier met voorbedachten rade als jobstudente aangemeld. Om op het ogenblik dat de baronessa arriveerde haar slag te kunnen slaan. Ze trouwens erg op geld op uit. Dat heb ik al ondervonden.

ADOLF: Als je iedereen moet verdenken die op geld op uit is, dan kan je mijnheer Max ook verdenken... *(grote ogen van Max)*... En mij ook.

(Nana op via lift. Ze draagt een luxueuse peignoir. Lift stopt correct.)

NANA: Señor Max! Ik kan niet slapen. De excitacion is te groot. Heeft u voor mij een slaappil, por favor?

MAX: Natuurlijk baronessa. Haal jij een slaappil voor de baronessa, Dorothé?

NANA: Dos... no... tres. Tres slaappillen por favor, Dorothea.

DOROTHE: Drie slaappillen, baronessa? Is dat niet te veel?

NANA: No, no. Ik wil goed slapen. In de semana passada heb ik niet kunnen slapen. Nu wil ik alle problemas opzij zetten en diep slapen.

MAX: Haal er maar drie, Dorothé. Een hele week niet kunnen slapen is vreselijk. Daar kan ik over meepraten.

(Dorothe af via dienstingang.)

NANA: Slaap jij ook slecht, Maxi? Problemas, mi amor?

MAX: Een hotel runnen loopt niet altijd van een leien dakje, Nana.

NANA: Toch geen financiële problemas. U kan uw factoras toch betalen?

MAX: Tijdelijke financiële problemen, baronessa. Volgende week zal het wel beter gaan.

NANA: Bueno Maxi! Altijd optimisto blijven. Nooit de kop laten zakken.

(Dorothe op met slaappillen. Schrijft in een boek aan de balie)

MAX: Ja Nana. Maar soms moet een mens de redding een handje helpen. En sedert mijn vrouw gestorven is, is dat juiste handje vinden is niet altijd gemakkelijk.

NANA: Oh pobre Maxi. Neem dan mijn hand! Kom hier. Ik zal je troosten.

(Nana sust en kust Max. Dorothe gluurt over haar briljetje naar die scène. Marlène op.)

DOROTHE: *(tot Marlène)* Je hebt concurrentie.

MARLENE: Pft! Zo'n oude doos is geen concurrentie! *(heupwiegend naar Max en Nana)* Uw koffie is klaar, mijnheer Max. En voor u baronessa heb ik, op speciaal verzoek van mijnheer Max, een fles champagne in uw suite gezet. En neem me niet kwalijk dat ik het zeg, baronessa, maar die chantagezaak heeft u geen goed gedaan. U ziet er heel slecht uit.

NANA: *(verschrikt)* Slecht?! Zie ik er slecht uit, Maxi?

MARLENE: Je hebt wallen onder je ogen en je mascara is doorgelopen.

NANA: *(paniekerig)* Oh no! *(neemt zakdoek en veegt mascara weg)*

MARLENE: En u mijnheer Max, ziet er ook moe uit. Op school heb ik een massagesysteem geleerd om stress te verwijderen. Als je wilt, zal ik u daar eens mee behandelen.

MAX: Dat is heel lief van u, Marlèneke.

DOROTHE: Dat massage-systeem ken ik. Dat helpt niet, hoor mijnheer Max.

MARLENE: Een goeie massage werkt heel relaxerend, mijnheer Max.

NANA: Si, si. Massage is heel goed, Maxi. Ik kan ook masseren. Zal IK jou eens massage geven? Ik heb heel zachte handen.

(MUZIEK: Bombardon speelt "Zwarte Lola")

NANA: *(opgetogen)* Ah! Musica! Viva la musica! Kom, dansen, Maxi! Bij musica nooit stilzitten. Altijd dansen! *(danst sexy op maat van muziek)*

DOROTHE: Oh nee! Dat is die Lowie. Ik nochtans gezegd dat hij stilletjes moest repeteren.

MAX: Maar ik ken die melodie. Dat is... het lied van "Zwarte Lola"!

NANA: *(danst vrolijk verder)* Si! Mijn lijfstuk!

(Terwijl Marlène, Max en Dorothé verder praten zingt en danst Nana: "Want ik ben Lola, Zwarte Lola. Ik ben Lola uit de striptease-bar. Willen de heren, zich amuseren etc.)

MARLENE: Is dat de muziek waarop die chantagebrief geschreven is?

MAX: Ja, ken je dat liedje niet?

MARLENE: Nee. Nooit gehoord.

DOROTHE: Denk je dat Lowie iets met die chantage te maken heeft?

MAX: Waarom zou hij anders uitgerekend dat liedje spelen?

MARLENE: Toeval misschien?

MAX: Dat lijkt me wel wat TE toevallig.

DOROTHE: Wat moeten we nu doen?

MAX: Op onze hoede zijn. Dat is alles wat we kunnen doen.

(Lift gaat open. Lowie, spelend op bombardon, op. Nana danst voort.)

MAX: Zou je daar asjeblieft willen mee ophouden?

(Lowie hoort het niet, speelt verder. Nana danst. Dorothé neemt handdoek achter balie en stopt die in de bombardon. Lowie en Nana stoppen.)

NANA: Oh señor, dat was un ritmo fantastico!

LOUIS: *(haalde handdoek uit bombardon en geeft hem aan Dorothé)* Als je niet graag hebt dat ik muziek maak, zeg dat dan gewoon, eh.

MAX: *(tot Lowie)* Neem me niet kwalijk, mijnheer. Ik ben de directeur van dit hotel en...

LOWIE: *(onderbreekt)* Ah mijnheer directeur! Jij komt van pas. Zeg joh, aan de prijs van je kamers zou je toch iets moeten doen, hoor. Die swingen de pan uit, eh man!

MAX: Mijn prijzen zijn wat ze zijn, mijnheer. En als je ze niet kan betalen... er zijn nog andere hotels in de buurt.

LOWIE: Wie zegt dat ik dat niet kan betalen? Ik heb immers genoeg geld op zak. En nu je 't zegt. 'k Ga deze avond op pad. Zou ik wat geld in de kluis kunnen leggen?

NANA: No es posible! De kluis zit vol. Met mijn geld.

LOWIE: Als dat oude pesata's zijn, moet je daar niet zo mee stoefen, he madammeke. Die zijn niet veel meer waard.

NANA: 't Zijn Zwitserse franken.

LOWIE: *(fluit bewonderend)* Een kluis vol Zwitserse franken!... Zwart geld zeker?

MAX: Daar moet je niet op antwoorden, Nana. Dat zijn mijnheers zaken niet.

LOWIE: Hela! Lowie is niet van gisteren, hoor. Als zo'n vinnige Spaanse Lola een kluis volstompt met Zwitserse franken, dan weet de Lowie ook wel dat daar een reukje aan is. Ofwel heeft ze ze louche verdiend, ofwel gaat ze ze louche opdoen.

MAX: Mijn receptionniste vertelde me dat jij gaat deelnemen aan het Oberbayern-festival. Speel je daar het stuk van "Zwarte Lola"?

LOWIE: Nee, daar spelen we "Hoep(er)depoep".

NANA: Hoep(er)depoep? Oh! Dat klinkt sensueel!

LOWIE: Dat klinkt fantastisch als wij dat spelen. Kom je niet luisteren?

NANA: Ik heet niet Regina. Ik heet Nana.

LOWIE: Och ja! Regina waren die grote pakskes zeker? Hoe zit het? Kom je luisteren?

MAX: Ik denk dat de baronessa meer behoefte heeft aan een rustige nacht dan een een Oberbayern-festival.

NANA: Si, si. Ik moet gaan slapen. Waar zijn mijn pillen, Dorothea?

DOROTHE: Hier, baronessa. *(geeft pillen)*

LOWIE: En jij Max? Kom jij niet luisteren?

MAX: Nee, ik moet vanavond de boeken nog nakijken en het personeel nog richtlijnen geven.

LOWIE: *(ondeugend)* Ah ja! Da's juist! De meisjes staan hier in ploegen, heb ik gehoord. Ja, dan heb je geen tijd. Dan moet je nog 't een en 't ander afwerken. Gelukzak!

NANA: En je massage, Maxi. Vergeet je massage niet. *(zingt)* "Want ik sta altijd voor u klaar. Want ik ben Lola, Zwarte Lola. Ik ben Lola uit de striptease-bar." *(tot Marlène)* Breng nog een fles champagne naar mijn kamer. Voor señor Max. Tot subito, Maxi! Kom gauw. Ik ben heel toktoktoktuik. *(af via lift, lift stop normaal)*

LOWIE: Jawadde, Max! Krijg jij dat op jouw leeftijd nog allemaal gedaan krijgen? Als het van de Zwitserse lucht is dat ge zo'n fysiek krijgt, kom ik binnenkort ook in Zwitserland wonen.

MAX: Als je mijn hotelprijzen al te duur vindt, kan je in Zwitserland weinig komen doen, mijnheer. Zwitserland is een duur land.

LOWIE: Binnenkort kan ik me dat waarschijnlijk permitteren, Maxke. Als het een beetje meezit, deze week nog. *(tot Dorothe)* Krijg ik de sleutel van de voordeur, juffrouw. 't gaat laat worden vandaag. Want als we winnen, vieren we dat. En als we verliezen moeten we onszelf troosten, nietwaar?

DOROTHE: *(geeft sleutel)* Alsjeblieft, mijnheer.

LOWIE: Zeg maar Lowie. Voor de vrienden is 't Lowie. Allee, den deze zal eens gaan hoepederdepoepen. *(tot Marlène)* Als jij straks bij de directeur gaat hoepederdepoepen, dat ballonke is niet om om te blazen, hoor. *(af)*

MAX: Die man moeten we in 't oog houden. Hij kende het liedje van "Zwarte Lola". Hij is muzikant en heeft dus partituren om een chantagebrief op te schrijven. EN hij liet zich ontglippen dat hij binnenkort rijk is. Dat is heel verdacht.

MARLENE: Ik vind de barones verdacht. Voor iemand die voor zoveel geld gehanteerd wordt, gedraagt ze zich veel te vinnig.

DOROTHE: Op barones Nana Dolores valt niets aan te merken. Die gedraagt zich nog steeds vroeger. *(sist tot Marlène)* Als je DIE concurrentie wilt uitschakelen, zal je iets anders moeten verzinnen.

MAX: Dat is waar. Nana heeft zich van financiële tegenslagen nooit veel aangetrokken. Ik herinner me nog de dag toen ze in het casino een fortuin verspeeld had. In plaats van te zitten kniezen, organiseerde ze voor heel het hotel een champagne-party, met oesters en kaviaar.

MARLENE: En kon ze dat dan nog betalen?

MAX: Aan geld heeft Nana nooit gebrek gehad.

MARLENE: Is het daarom dat je er zo vriendelijk tegen bent?

MAX: Ik ben toch altijd vriendelijk? Tegen de klanten, tegen het personeel. Of ben ik voor jou te streng?

MARLENE: Nee, nee. Ik vind u heel vriendelijk en sympathiek, mijnheer. Daarom wil ik met alle plezier overuren doen en u straks nog komen masseren. De massagetechniek die ik op school geleerd heb, is heel rustgevend. Echt waar. Dat zal u goed doen na zo'n drukke dag.

MAX: Allee vooruit. Ik zal me door jou eens laten masseren.

DOROTHE: De barones had nog champagne besteld. Moet Marlène die niet brengen?

MAX: Pft. Ik heb geen zin in champagne. Ik zal even naar Nana gaan en zeggen dat ik moe ben en beter eens vroeg naar bed ga, in plaats van met haar champagne te drinken. *(naar lift)*

MARLENE: Ik zet alles al klaar voor de massage.

(Max af via lift. De lift stopt perfect. Marlène af via dienstingang.)

ADOLF: Als je de weddenschap wil winnen, zal je het anders aan boord moeten leggen.

DOROTHE: Die Marlène speelt het grof, eh? Wel, vanaf nu gebruik ik ook zware middelen. Dat ze maar wacht! *(af via bureau)*

ADOLF: Wilma!

(liftdeuren open)

We zullen iedereen moeten in 't oog houden, meisje. Het personeel en... de directeur ook. Want iemand die dringend geld nodig heeft, is tot alles in staat.

Ik dacht dat die Marlène een lief kind was. Maar verdorie, da's een geraffineerd geval. In 't oog houden, schatje. In 't oog houden.

En Dorotheé, die soos. Al jaren in stilte verliefd op mijnheer Max. Als die er achter zit, is het niet voor haar, maar om mijnheer Max het nodige geld te bezorgen om zijn hotel open te houden.

Van de gasten is die Lowie de meest verdachte. Toevallig "Zwarte Lola" uit zijn bombardon halen; langs zijn neus zeggen dat hij binnenkort rijk gaat zijn.... Hm.

Wie hebben we dan nog? Ah ja die Yolanda. Die ging fel te keer over de vrouwendiscriminatie. Dat zou een moreel motief kunnen zijn.

En dan die flierefluiter. Mario. Ook niet zuiver op de graat. Hij zei: "Als ik graag één miljoen Zwitserse frank heb, zorg ik daar wel voor, zonder dat daar een verplichting aan vasthangt."

Dan is er nog mijnheer Jacques: een amateur-fotograaf en een stil figuurtje. Zo'n stil watertje dat een diepe grond kan hebben...

Iedereen in 't oog houden, Wilmake, iedereen. Behalve die lieve juffrouw Melanie en mij natuurlijk.

(stapt in lift) En nu, een enkele rit, naar mijn beddebak, alstublieft. *(af via lift)*

(De lichten dimmen. Op de achtergrond slaat een torenklok twee uur. MUZIEK: [Rob douggan - clubbed to death](#) Een figuur, gekleed in zwarte dieven-outfit met bivakmuts met uitgeknipte gaten voor mond en ogen, op met pillamp via lift. De lift stopt 50 cm. te laag. De dief moet er uit kruipen; gaat naar de kluis, opent de kluis en neemt het geld weg. Wil via lift verdwijnen, maar de lift weigert te openen. Vlucht dan via de hotelingang.)

3° BEDRIJF

(Dorotheé staat achter de balie en kijkt beteuterd in de openstaande brandkast. Adolf staat aan de balie. Max loopt zenuwachtig weg en weer.)

DOROTHE: We zullen de politie moeten verwittigen, mijnheer Max.

MAX: Nee! Roep een ambulance!

DOROTHE: Een ambulance? Maar er is toch niemand gewond.

MAX: En de brandweer. Roep die ook al maar.

DOROTHE: Waarom?

MAX: Omdat ik de boel in de fik ga steken en daarna zelfmoord plegen.

DOROTHE: Maar mijnheer Max! Dat hoeft toch niet! De politie stelt de diefstal vast en de verzekering betaalt het gestolen bedrag terug. Dat is een routinezaak. Daar hoef jij je geen zorgen over te maken.

(Max zakt in sofa en weent hartstochtelijk.)

DOROTHE: *(naar Max)* Maar mijnheer Max toch!

(Dorotheë gaat naast Max zitten. Adolf gaat achter de zetel staan en legt een troostende hand op Max's schouders.)

MAX: *(snikt)* Vijfentwintig jaar lang heb ik de verzekering tegen diefstal betaald. Vijfentwintig jaar lang. En al die tijd zijn hier alleen maar twee glazen asbakken gepikt.

DOROTHE: Dan zal de verzekeringsmaatschappij in dit geval zeker niet moeilijk doen, mijnheer Max.

MAX: Ze zal zeker niet moeilijk doen. Want ze zal NIKS doen!

ADOLF: Verzekeringsmaatschappijen werken wel traag, mijnheer Max. Maar op de duur komt alles wel in orde. Binnen tien jaar zal alles wel afgehandeld zijn.

(Max weent hartstochtelijk)

DOROTHE: En daarbij, UW geld is niet gestolen, eh mijnheer Max. Gij hoeft van die diefstal niet wakker te liggen. En de barones ook niet. Die kan direct een lening aangaan op kosten van de verzekering.

MAX: Ik heb verleden maand de diefstallenverzekering opgezegd.

DOROTHE: Hoezo?

MAX: Om de onkosten te drukken.

DOROTHE: Dan is het geld van de barones niet verzekerd!

ADOLF: Wie moet dat dan terugbetalen?

MAX: Ikke. Als ik blijf leven.

ADOLF: *(denkt even na)* Kan je niet zeggen dat er niks in zat?

DOROTHE: De barones heeft een bewijs gekregen dat ze één miljoen Zwitserse franken in onze kluis gedeponereerd heeft.

ADOLF: Misschien vindt ze het niet erg. Als ze gisteravond naar 't casino gegaan was, had ze misschien ook een miljoen verspeeld.

MAX: Hoe moet ik het doen, Dorothé? Met een revolver of met slaappillen?

DOROTHE: Durf niet, eh! Of ik geef op staande voet mijn ontslag. Daarbij, ik denk dat ik weet wie met het geld weg is. *(Max en Adolf kijken verwonderd op)* Heb je Marlène al gezien vandaag?

MAX: Nee.

DOROTHE: Die moest om halfzeven de ontbijttafels te dekken. Ze was er niet. Dus heb ik de tafels zelf maar gedekt. En toen ik nadien naar haar kamer ging, wat vond ik daar?...

MAX: *(hoopvol)* Een miljoen Zwitserse franken?

DOROTHE: Een onbeslagen bed.

ADOLF: Dat kan, he Dorothé? Je weet dat zinnens was om bij mijnheer de directeur te gaan slapen!

MAX: Bij welke directeur?

DOROTHE: Ik probeer je al sinds gisteren aan je aan je verstand te brengen dat die Marlène niet deugt, mijnheer Max.

MAX: Ze kan anders goed masseren.

DOROTHE: O ja? *(gaat achter Max staan, masseert zijn nek)* Heeft ze dat gedaan?

MAX: *(kreunt van de deugd)* Nee, dat niet.

DOROTHE: *(masseert zijn schouderblaren)* En dat?

MAX: *(kreunt en kronkelt)* Nee! Dat ook niet.

DOROTHE: *(masseert zijn borstkas)* En hier? Heeft ze hier gemasseerd?

MAX: *(kreunt, kronkelt en zakt onderuit)* Dat is ze waarschijnlijk vergeten.

DOROTHE: Heb jij ooit al wel een goede massage gehad?

MAX: Moest ik vandaag geen zelfmoord plegen, dan mocht jij dat morgen nog eens doen, Dorothé.

DOROTHE: Jij pleegt geen zelfmoord. Wij lossen die zaak op. Eerst gaan we de barones op de hoogte brengen van de diefstal. Zij is tenslotte degene die moet beslissen of de politie er bijgehaald wordt of niet. En het zou wel eens kunnen dat ze deze affaire liever in de doofpot stopt.

MAX: Maar hoe gaat ze die chantagepleger dan betalen?

DOROTHE: Dat probleem moet jij niet alleen oplossen, mijnheer Max. Dat moet met de barones besproken worden. Kom.

ADOLF: Misschien ontmasker ik hem vandaag nog, mijnheer Max. En dan zijt ge er met een paar vergulde handvatten voor mijn lift vanaf.

(Lift open. Dorothé en Max af via lift.)

Allee zeg! Eerst een chantage-pleger. Nu een brandkastkraker. De maffia is op vakantie in Zwitserland, zeker?

(bekijkt brandkast) Geen geforceerd slot. Geen krasje te bespeuren. Dat waren geen amateurs.

(Gaat naar lift) Heb jij iets gezien, Wilma?....

(klopt op liftdeur) Wilma!... Wilma!...

(Lift opent deuren. Melanie op via lift.)

MELANIE: Goede morgen, Adolf. Goed geslapen?

ADOLF: Hier zijn vannacht verschrikkelijke dingen gebeurd, Melanie. De brandkast is gekraakt. Al het geld van de baronessa is foetsjie.

MELANIE: Dat miljoen? Eigenlijk verschiet ik daar niet van. De barones is te loslippig geweest. Ze had beter haar mond gehouden en niet tegen Jan en alleman uitgebazuind hoe rijk ze wel is. Persoonlijk heb ik haar tegen drie mensen horen zeggen wat er in de brandkast zat: tegen Mario, Yolanda... En als ik me niet vergis was op dat moment die mijnheer Jacques ook aanwezig.

ADOLF: Tegen die Lowie heeft ze het ook verteld. En Marlène, Dorothé en de directeur wisten het ook. Zou iemand van de gasten of het personeel de dief zijn, Melanie?

MELANIE: Zijn er deuren geforceerd of vensters kapot?

ADOLF: Nee. Dorothé heeft het nagekeken. Alle deuren waren op slot en nergens zijn er sporen van inbraak.

MELANIE: Als de barones buiten het hotel haar mond niet voorbijgepraat heeft, dan zou het wel eens iemand van de gasten of het personeel kunnen zijn. Maar dat zal de politie wel uitvissen.

ADOLF: Zouden wij twee dat niet kunnen uitvissen, Melanie.

MELANIE: Waarom zouden wij dat moeten doen?

ADOLF: Als ik de chantage-pleger kan ontmaskeren krijg ik van mijnheer Max een paar vergulde handvaten voor Wilma.... (*Lift gaat zachtjes op een kier staan.*) ...voor haar gouden jubileum. Maar als ik die dief ook nog kan vinden, dan krijg ik misschien echte gouden handvaten. (*Lift gaat bruusk wagenwijd open. Adolf kijft*) Wilma! Ge hebt geluistervinkt!... Dat is niet eerlijk!

MELANIE: Misschien zouden wij best de zaak zelf een beetje onderzoeken, ja. Want het eerste dat de politie doet is de alibi's nagaan.

ADOLF: Ali- wat?

MELANIE: Alibi. Ze gaan na wat elke verdachte - en daar horen wij ook bij - op het tijdstip van de misdaad deed.

ADOLF: Moet ik zeggen wat ik vannacht gedaan heb? Dat doe ik niet graag, Melanie.

MELANIE: (*glimlacht, denkt na*) In principe moeten er dus twee misdadigers opgespoord worden: een afperser en een dief... Maar de afperser en de dief zouden ook één en dezelfde persoon kunnen zijn... We zullen eerst proberen de dief te ontmaskeren. Als de dief en de afperser toevallig dezelfde persoon zijn, hebben we geluk gehad. Is de afperser een andere persoon, dan laat die binnenkort toch nog van zich horen... Zouden wij kunnen te weten komen om welk uur de misdaad gepleegd is, Adolf?

ADOLF: O ja! Dat zullen we rap weten. (*gaat naar lift*) Wilmake. Vannacht heeft hier iemand aan de brandkast geprutst. Ik weet zeker dat jij dat gezien hebt. Zou je tegen jouw beste vriend eens willen vertellen hoe laat dat dat was?

MELANIE: Adolfke! Wilma kan dat niet geregistreerd hebben. Wilma is bijna 50 jaar. In liften van die tijd zit geen electronica.

ADOLF: Zet u eventjes opzij, Melanieke, en wacht af. (*tot lift*) Kom, Wilmake, vertel eens tegen uw Adolfke om welk uur de brandkast van mijnheer Max gekraakt is. (*Lift klappt tweemaal dicht en blijft dicht.*) Om twee uur, Melanie. Om twee uur vannacht.

MELANIE: Komaan. Een lift kan toch niet tellen.

ADOLF: Mijn lift kan dat.

MELANIE: O ja? Mag ik dan aan Wilma ook eens iets vragen?

ADOLF: Doe maar.

MELANIE: Hoe oud is Adolf eigenlijk, Wilma?

ADOLF: (*posteert zich als een barricade voor de lift*) Ge gaat ze verslijten met zo'n vragen, Melanie!

MELANIE: Ok. We zullen er van uitgaan dat de kraak om twee uur gebeurd is. Al zullen we onze informatiebron niet aan de politie kunnen doorspelen. Dàt geloven ze nooit!

DOROTHE: *(in de lift, bonkt op deur)* Adolf! Adolf! De lift blokkeert weer! *(Adolf opent de lift, Dorothe en Max op)* Ik zei het toch, mijnheer Max, die lift is tot op de draad versleten. In plaats van de diefstallenverzekering op te zeggen, had je beter deze lift naar 't stort gedaan.

ADOLF: En? Heeft de barones gezegd dat je de politie moest verwittigen?

MAX: Ze sliep nog.

DOROTHE: We hebben lang geklopt maar we kregen ze niet wakker.

MAX: Haar slaappillen werken waarschijnlijk nog.

DOROTHE: Drie slaappillen! Wie doet zoiets! En dan waarschijnlijk doorgespoeld met champagne. Daarvan slaapt ze nog minstens vierentwintig uur.

MAX: Marlèneke moet om het half uur maar eens gaan aankloppen.

DOROTHE: Marlèneke zal dat niet doen, want die is foetsjie, mijnheer Max. En als je 't mij vraagt, met Nana's centen.

MAX: Zoiets doet Marlèneke niet. Dat is een lief kind.

DOROTHE: Een uitgeslapen feeks, ja!

MELANIE: Sedert wanneer is Marlène spoorloos?

DOROTHE: Sedert vanmorgen. Maar dat zijn uw zaken niet, juffrouw. Dat heer directeur en ik bespreken momenteel interne aangelegenheden.

MELANIE: Neem me niet kwalijk, maar bespreekt men in de meeste hotels de interne aangelegenheden niet in het kantoor van de directeur?

DOROTHE: Juist. Want daar worden ze niet afgeluisterd door nieuwsgierige oude dametjes. Komt u mee naar het bureau, mijnheer Max?

MAX: Ja. Euh... ja.

(Dorothe en Max af in bureau.)

MELANIE: Wat een venijnig mens!

ADOLF: Och, ze is in stilte verliefd op mijnheer Max. En nu wil ze natuurlijk voor hem zorgen.

MELANIE: Zou ze uit liefde voor hem ook een misdaad begaan?

ADOLF: Ze is zo stapelverliefd dat ze ALLES voor hem zou doen.

MELANIE: Stel dat de directeur financiële moeilijkheden heeft, zou zij dan het geld dan voor hem willen stelen?

ADOLF: Mijnheer Max hééft financiële problemen. Maar nu dat geld gestolen is, heeft hij nog meer problemen. Hij zit in een put van hier tot halverwege Nieuw-Zeeland. Hij heeft zijn diefstallenverzekering niet betaald.

MELANIE: Ai! Dan zal hij verantwoordelijk gesteld worden. Dan kunnen we de directeur als verdachte al uitschakelen. Die gaat geen geld stelen om zichzelf nog dieper in nesten te werken. Maar Dorothe gaat nog niet vrijuit. Ik had de indruk dat de directeur een boontje had voor dat Marlèneke. Misschien was Dorothe jaloers?

ADOLF: Oe! Ze ziet groen van jaloezie. Marlène beweerde dat ze de directeur zo ver kon krijgen dat hij verliefd op haar werd. Dát was bij Dorothe natuurlijk olie op 't vuur. En ze wedde dat Marlène daar nooit zou in slagen. Ze spraken samen af dat ALLE middelen toegelaten waren, en sedertdien vechten ze als twee honden voor één been.

MELANIE: Als er maar geen derde komt die er mee heen loopt.

ADOLF: De barones? Nee. Dat is geen vrouw voor mijnheer Max.

MELANIE: En ik dan?

ADOLF: *(speels)* Me niet treiteren, he Melanieke!

YOLANDA: *(roept achter liftdeur)* Hela! De lift blokkeert!

MARIO: *(roept achter liftdeur)* Laat ze nog maar wat dicht!

(Lift blijft nog even dicht.)

ADOLF: Kijk Melanie! Nu onderzoekt ze die twee.

(Als de deuren opengaan staan Mario en Yolanda te kussen. Yolanda knoopt heftig Mario's hemd los)

MARIO: Euh... Yolanda... De lift staat open.

YOLANDA: *(stoer tot Adolf)* Voldoet deze lift wel aan de wettelijke voorschriften? Liften die blokkeren zijn levensgevaarlijk. Als liftboy weet je toch dat langdurige opsluiting in een stilstaande lift tot ademnood kan leiden.

ADOLF: Als jij ademnood had, dan lag dat niet mijn lift, juffrouw maar wel aan mijnheer Maertens.

YOLANDA: Mijnheer Maertens? Welke mijnheer Maertens?

ADOLF: *(wijst naar Mario)* Mijnheer Maertens.

YOLANDA: Dat is mijnheer Heineken. De zoon van DE mijnheer Heineken.

MELANIE: De zoon van DE mijnheer Heineken is veertig jaar, weegt 85 kilo en is een in Nederland wonende Hollander.

YOLANDA: En deze zoon van mijnheer Heineken is vijftwintig jaar, weegt 70 kilo en is een in Turnhout wonende Belg.

MELANIE: Mijnheer Heineken heeft maar één zoon.

YOLANDA: *(kijkt naar Mario)* Zijt ge afgevallen?... Gij zijt toch de zoon van DE Heineken, eh? *(merkt zijn beteuterd gezicht)* Oh nee! Je hebt me toch niet op stuipkens getrokken. Laat je paspoort zien. Kom. *(Kleintjes overhandigt Mario haar zijn paspoort. Yolanda bekijkt het paspoort)* Jij smeerlap! Leugenaar! Bedrieger!

MARIO: Met mijn postuur kan ik toch met z'n familienaam niet voor de dag komen?

YOLANDA: *(leest van paspoort)* "Mario Piscaer". Als je dat zo erg vindt, laat dan je naam veranderen!

MARIO: Dat kost te veel.

YOLANDA: Te veel? Voor iemand die gemakkelijk een miljoen kan bijeenkrijgen als hij dat wil. Waarom geef jij je uit voor de zoon van DE Heineken. Komaan, makker! Uitleggen!

MARIO: Allee Yolandake. Je ziet toch wat je ziet? Zet achter mijn een klinkende naam en alle vrouwen gaan door hun knieën.

YOLANDA: Jij bent dus toch een geniepige profiteur, een gewetenloze vrouwenmaniak, een doortrapte Don Juan, een...

MARIO: Ja en nee. Ik wàs dat allemaal. En ja, ik hād er plezier in om de vrouwtjes rond mijn vinger te draaien. En ik wàs zinnens om mijn charme uit te spelen en een

rijke aan de haak te slaan. Want ik had er genoeg van om de zoon van mijn vader te zijn.

YOLANDA: Wat is er verkeerd aan de zoon van je vader te zijn?

MARIO: Hij heet Piscaer en is een melkboer.

YOLANDA: Waarom moet je mij dan per se verleiden? Dat Spaans kieken zonder kop lag bijna plat en heeft zo maar eventjes een miljoen Zwitserse franken in die kluis liggen.

ADOLF: Nu niet meer. Vannacht is de brandkast opengebroken en al het geld gepikt.

MARIO: Zie je dat ik met die barones niet moest aanpappen. Ik had al niks meer gehad. En daarbij, toen ik je zag sloeg bij mij als het ware de bliksem in, Yolanda. Ik speculeer niet meer, ik redeneer niet meer, ik denk niet meer. Het enige dat ik nog doe, is van u houden, met hart en ziel. Ik trek het me niet meer aan dat ik Piscaer heet en dat mijn vader een melkboer is. En veel geld heb ik ook niet meer nodig.

MELANIE: Je hébt misschien al veel geld....sedert vannacht?

MARIO: Wat? Ge denkt toch niet... Je gaat toch niet beweren dat IK dat geld uit de kluis gepikt heb?

MELANIE: Tenzij je een alibi hebt waaruit blijkt dat je vannacht om twee uur iets anders deed dan die brandkast kraken.

YOLANDA: Voorbije nacht om twee uur DEED Mario iets anders. Hij lag bij mij in bed.

MR. JACQUES: *(in de lift)* Help! *(in crescendo)* Help! Help! Help!

(Liftdeuren gaan open.)

Goede morgen allemaal. *(Gaat naar balie. Kijkt schichtig naar Yolanda.)*

ADOLF: De balie is niet open vandaag, mijnheer Jacques. Vannacht is de brandkast gekraakt.

MR. JACQUES: En waarom is de balie dan niet open?

MELANIE: Dat zou u als dokter in de rechten toch moeten weten, mijnheer Jacques. Probationis causa, weet je wel?

MR. JACQUES: Voor welke kousen?

MELANIE: Probationis causa, mijnheer Jacques. Terwille van het bewijs. Die uitdrukking moet u toch vertrouwd in de oren klinken. Dat is een gewone Latijnse rechtsterm.

MR. JACQUES: *(gaat naar Melanie, fluistert)* Ik ben geen dokter in de rechten. Dat heb ik alleen maar gezegd om die fanatieke groene te misleiden. Ik ben eigenlijk vertegenwoordiger... in spuitbussen en plastic draagtassen.

ADOLF: *(luid)* Juffrouw Yolanda kan daar toch niks tegen hebben dat jij spuitbussen en plastic draagtassen verkoopt?

YOLANDA: Wie verkoopt hier spuitbussen en plastic draagtassen?

MR. JACQUES: *(kruipt achter rug van Melanie)* Ikke.

YOLANDA: Gij vuile drugdealer!

MR. JACQUES: *(bang)* Dat zijn geen drugs, juffrouw, dat is gewone polyethyleen.

YOLANDA: Polyethyleen is een even groot vergif voor onze maatschappij als heroïne en marihuana. Hoe bestaàt het dat mensen zo'n vuiligheid willen verkopen.

MR. JACQUES: Ge moet daarom zo kwaad niet worden, juffrouw.

YOLANDA: : Niet kwaad worden! Ik sta oog in oog met de rechtstreekse verloederaar van ons milieu en ik mag niet kwaad worden! Hoe durft ge zoiets verkopen. Vermoorden moest ik u!

MR. JACQUES: Maar ik moet toch met iets mijn kost verdienen.

YOLANDA: Verkoop dan iets milieuvriendelijks!

MARIO: Ja, verkoop iets milieuvriendelijks, zoals ik.

ADOLF: Ben jij ook een vertegenwoordiger?

MARIO: Overdag doe ik de melktoer met onze pa. En 's avonds verkoop ik pornofilms. Als bijverdienste.

YOLANDA: Wat! Verkoop jij gij pornofilms?!

(Yolanda keert zich dreigend tot Mario. Mario deinst terug. Mr. Jacques neemt de gelegenheid te baat om via de inkom te verdwijnen.)

MARIO: Maar dat is toch milieuvriendelijk, schat!

YOLANDA: *(loopt achter Mario aan)* Dat is vrouwonvriendelijk. En daar ben ik tegen, dat weet je.

MARIO: *(loopt naar lift)* Ja, ja, dat weet ik! *(stapt in lift)* Ik zal er mee stoppen. Ik zal tekenfilms gaan verkopen. Niet kwaad zijn, asjeblijft. Ik zie je graag. *(Yolanda in lift)* Ik ben stapelgek op jou, Yolanda.

YOLANDA: Zot!

(Yolanda omhelst Mario. Liftdeuren sluiten. Melanie wandelt denkend heen en weer.)

ADOLF: Toch straf dat tegengestelden mekaar altijd aantrekken, eh. Een flierefluiter met een feministen, een slimme met een stommerik... *(Merkt dat Melanie staat te peinzen. Luider:)* Een slimme met een stommerik... Hé Melanie!

MELANIE: *(ontwaakt uit gepeins)* Ja?

ADOLF: Ik zei dat ik een stommerik ben.

MELANIE: Nee, nee. Zo stom ben je niet. Je hebt de gesprekken in zeer goede banen geleid. We weten nu dat Mario en Yolanda een alibi hebben. Die twee mogen we als verdachten al buiten beschouwing laten. Tenzij het van in het begin reeds twee handen op één buik waren. Wat ik sterk betwijfel.

ADOLF: Dan schieten er niet zoveel meer over. Dan resten er alleen nog: mijnheer Jacques, mijnheer Lowie, Dorothé en Marlène. *(gaat naar lift)*

MELANIE: *(peinsend)* Misschien.

ADOLF: *(tot lift)* Nog een beetje en je hebt gouden handvatten, Wilmake!

“(Uit hotelingang klinkt bombardonmuziek: "Hoeperdepoep".)

LOWIE: *(dronken op)* Waar is mijn poppeke? Hé poppeke! Waar zit je? *(botst op Melanie, bekijkt haar)* Als gij mijn poppeke zijt, dan ben ik poepeloere. *(waggelt naar hotelingang)* Poppeke! Allez kom! Ik zal voor jou nog eens een schoon airke spelen. En dans nog maar wat. Want we gaan nog niet naar huis... bijlange niet! *(speelt "Zwarte Lola")*

MARLENE: *(Dansend op, op blote voeten, met schoenen in de hand. Ze is dronken. zingt)* Want ik ben Lola, zwarte Lola. Ik ben Lola uit de stripteasebar. Willen de heren, zich amuseren, dan sta ik altijd voor ze klaar."

LOWIE: Hoor je dat? Ze staat klaar voor mij. Da's toch zo'n braaf poppeke. Dat is de enige... weet je dat... de enige, van heel dit klote-hotel dat naar ons is komen luisteren is. Die doet tenminste nog iets voor de klandizie. Eh, mijn poppeke?

MARLENE: *(valt Lowie om de hals)* Luigi! My darling!... Hoeveel was 't weer dat gij gaat erven als uw tante van Tienen sterft?

LOWIE: Och begot. Woont ze in Tienen tegenwoordig? Ik dacht pertang dat ze in Deurne woonde.

MARLENE: 't Kan zijn dat ze in Deurne woont, maar ze heeft wel iets met Tienen te maken, dacht ik.

LOWIE: Nee, mijn poppeke. In Tienen heb ik geen suikertante zitten.

MARLENE: SUIKER-tante! Ziet ge wel dat ze iets met Tienen te maken had. *(zingt)* Want ik ben Lola, zwarte Lola. Ik ben Lola uit de striptease-bar.

ADOLF: Ik dacht dat jij dat liedje niet kende, Marlène?

MARLENE: Dat heb ik van Lowie geleerd, Adolfke. Wel honderd keren heeft hij dat voor mij gespeeld. *(leunt tegen Adolf)* Wist gij dat hij binnenkort een miljonair is?... Hij gaat erven... van zijn geraffineerde tante van Tienen... of zoiets. Volgens de dokter valt hare wekker volgende week stil. En dan krijgt hij één miljoen, Adolfke... Eén miljoen!...

(Marlène danst voor Lowie en troont hem mee naar de lift. Liftdeuren gaan open. De lift staat 50 cm. te hoog. Marlène kruipt er in danst verder in de lift. Lowie kijkt toe. Inmiddels)

ADOLF: *(tot Melanie)* Zou dat toeval zijn?

MELANIE: Zou kunnen... Wacht even. *(tot Lowie)* Bombardon spelen is zeker heel moeilijk mijnheer? Moet je daarvoor geen sterke longen voor hebben en hard kunnen blazen?

LOWIE: Maar moeke! Daar moet je osselongen voor hebben.

MELANIE: Hoe hard moet je dan blazen?

LOWIE: *(blaast in Melanie's gezicht)* Zo hard.

MELANIE: *(deinst achteruit)* Dat is inderdaad heel hard.

(MUZIEK: "[En van je hoempa hoempa](#)" van Johnny Hoes Pantomime: Lowie strompelt naar de lift en hijst zich moeizaam in de lift)

ADOLF: Dat een mens zich zo zat kan zuipen, dat snap ik niet.

MELANIE: Aan zijn adem te ruiken is hij al minstens acht uur poepeloerezat. Het is nu negen uur. Als hij vannacht om één uur al zat was, kan hij om twee uur die brandkast niet gekraakt hebben. Een brandkast kraken zonder het slot te forceren is een heel secuur werk.

ADOLF: Nog twee, Melanie! Nog twee! Wie heeft het gedaan? Dorothé of Marlène?

MELANIE: Als Marlène de brandkast gekraakt heeft, waarom doet ze dan nog zo haar best om Lowie-met-zijn-erfenis aan de haak te slaan? Dan had zelf toch al een miljoen, eh?

ADOLF: Dan schiet er alleen Dorothé over.

MELANIE: Misschien.

NANA: *(in de lift)* Abre la puerta! Madre de Dios! *(bonkt op de deuren)*

ADOLF: Doe de deuren open, Wilma. 't Is de barones.

NANA: Doe open! Abre! Abre! (*bonkt op deuren*)

ADOLF: Komaan Wilma! Doe open!

(*Lift schuift langzaam open. Lift staat 50 cm. te laag*)

NANA: (*woedend terwijl ze uit de lift wil komen, Adolf wil haar helpen, maar ze weigert hulp*) Que situacion!... E terrible... Que horror!... E una situacion ridicula! En dat voor mij! Una baronessa!... (*Slaagt er in uit de lift te geraken. Ze draagt een rok.*)
Ik wil de director spreken. Immediato. Waar is senior Max?

ADOLF: Hij is in vergadering, mevrouw de barones. Met Dorothé.

NANA: Roep senior Max. Immediato!

ADOLF: Jazeker, mevrouw de barones. Direkt, mevrouw de barones. (*af*)

MELANIE: Spijtig dat de lift het niet zo goed doet, eh mevrouw. Want voor de rest is het hier een prima hotel. Ik heb hier goed geslapen. U ook?

NANA: (*bitsig*) No.

(*Max en Adolf op*)

MAX: Baronessa. Ik...

NANA: (*poeslief*) Maxi, mi amigo. Ik ga terug naar l'España. Die chantageman kan mijn gat kussen. Ik betaal hem niet. Als hij die fotografia's wil publiceren, dan mag hij die fotografia's publiceren. Ik trekt er niets van aan. Ik deponeer mi dinero terug in de bank en kees is klaar.

MAX: Ik vrees dat die kees nog niet klaar is, Nanaatje. Uw kees is van uw boterham gehaald.

NANA: Nah. Als er geen kees is, dan eet ik wel een boterham met choco.

MAX: Je begrijpt me niet goed. Uw geld is weg. Gepikt!

NANA: Mijn miljon Zwitserse franken? (*Max knikt "ja"*) No!

MAX: (*weent*) Si!

NANA: Pero, mi amigo. Daarvoor moet jij geen lagrimas storten. De dineros in de brandkast zijn verzekerd. De verzekering zal mijn millon wel teruggeven. Ik ga nu mijn valiezen pakken. Dat komt allemaal wel in orde, mi amigo.

(*Nana wil af via lift. Bedenkt zich, af via ingang.*)

ADOLF: Moet je nu de politie verwittigen, mijnheer Max?

MAX: Ik weet het niet. Ik ben het vergeten vragen. (*hopeloos*) Wat moet ik nu toch doen, Adolf? Wat moet ik doen?

ADOLF: Mag ik u juffrouw Melanie voorstellen, mijnheer Max? Ze was vroeger privédetective. En ze weet bijna wie het geld van de baronessa gestolen heeft.

MELANIE: Adolf bedoelt dat WIJ het bijna gevonden hebben, mijnheer directeur.

MAX: Ach lieve mensen toch. Op jullie leeftijd moet je toch geen diefstallen meer gaan oplossen. Profiteer maar van uw oude dag. 't Leven is al kort genoeg.

ADOLF: Wij zijn wel oud, mijnheer directeur, maar nog niet versleten!

MELANIE: Als ik Dorotheé eens mag spreken, dan denk ik dat ik heel dicht bij de oplossing sta, mijnheer directeur.

MAX: Dorothé? Je denkt toch niet dat Dorothé het gedaan heeft? Nee. Mijn Dorothé zou zo iets nooit doen. Nooit.

MELANIE: Ik ben voor 95% zeker dat Dorothé het NIET gedaan heeft, mijnheer directeur. Maar om die laatste 5 % percent van twijfel weg te werken, zou ik haar willen spreken.

MAX: Goed. Maar niet komen klagen als ze de ogen uitkrabt. *(af via dienstingang)*

ADOLF: Ik moet je nog iets zeggen, Melanie. Het zou kunnen dat Wilma een tip gegeven heeft. Maar dan moet ik je eerst nog iets bekennen... *(beschaamd)* Ik ben een ouwe snoeper.

MELANIE: *(lacht)* O ja?

ADOLF: Wilma is niet defect. Ze werkt nog perfect. Ze stopt soms wel te hoog. Maar dat is omdat haar gevraagd hebt. Ze stopt telkens 50 cm te hoog als er meisje in de lift staat met een rok aan. Dan... dan kan ik nog wat zien... van de wereld.

MELANIE: Ach, het is je van harte gegund, Adolf. Op onze leeftijd moeten we genieten van alles wat er te genieten valt, toch?

ADOLF: Jij vindt dat niet erg?

MELANIE: Nee, hoor. En zeg nu maar welke tip Wilma je gegeven heeft.

ADOLF: Toen de barones in de lift stond, zette Wilma haar 50 cm. te LAAG af. En de baronessa droeg een rok.

(Dorothé en Max op)

MAX: Dat is juffrouw Melanie, Dorothé. Zoals ik u al zei: ze is privédetective en wou je een paar vraagjes stellen in verband met de diefstal.

MARLENE: *(in de lift)* Allee lift! ik moet gaan werken!

(Lift opent deuren. Marlène staat 50 cm. te hoog.)

ADOLF: *(tot Melanie)* Zie je! Te hoog!

DOROTHE: Zie je het nu, mijnheer Max? Die lift doet de raarste kuren. Die is totaal versleten!

ADOLF: Oud ja, maar nog niet versleten!

MARLENE: *(dronken)* Oh! Is de personeelsvergadering in de kelder vandaag? *(kruipt onelegant uit lift)*

DOROTHE: *(tot Marlène)* Kom jij in zo'n toestand hier werken? In een viersterrenhotel!? En dat terwijl het hier zwart ziet van de problemen.

MARLENE: Van problemen krijgt ge rimpels, Dorothé. En mijnheer Max ziet niet graag rimpels.

MAX: Mijn brandkast is gekraakt, Marlèneke.

MARLENE: Uw brandkast? Die met dat Zwitsers miljoen van dat Spaans galjoen?... Kapot?

DOROTHE: Ja. En ik heb sterke vermoedens dat jij dat geld gestolen hebt.

MARLENE: Ikke? Maar "chouke", ik moet geen geld stelen. Ik heb genoeg fysiek om een rijke aan de haak te slaan. En 'k heb bijna beet. Een vette snoek met bijna twintig miljoen.

MAX: Marlèneke je valt me tegen.

MARLENE: Jij mij ook, Maxke. Ik heb altijd gedacht dat een Zwitserse hoteldirecteur ZO'n portefeuille had... Maar die van u is maar ZO dun. Daar kunt ge mijn boterhammetje niet mee beleggen, zulle... En ge hebt nog iets dat klein uitvalt...

DOROTHE: *(vliegt Marlène naar de keel)* Teef!... Tang!... Canaille!

MARLENE: *(kan nauwelijks spreken)* Zijn pensioen... zijn pensioen is ook klein. *(Dorothe lost haar wurggreep.)* Heb je dat gezien? Als je een misdadigster zoekt, moet je niet ver zoeken. Die is voor alles in staat. Behalve een vent verleiden, dat kan ze niet. *(Licht Dorothe uit als een klein kind)* Slip, slip, slip. *(af via dienstingang)*

MAX: *(tot Dorothe)* Waarom was jij zo kwaad op Marlène?

DOROTHE: Omdat ze.... *(weent)* Omdat ze met u wou flirten, mijnheer Max. En ik zie u graag. Al jaren.

MELANIE: Die diefstal heb jij niet gepleegd, eh?

DOROTHE: Ik? Bijlange niet. Waarom zou ik mijnheer Max....

MAX: Zeg maar "mijn Max".

DOROTHE: Mijn Max? Oh mijnheer Max! Mijn Max!

(Max houdt zijn armen open en Dorothe vliegt in zijn armen.)

MAX: Mijn lieve, trouwe Dorothe. Wat ben ik blind geweest.

ADOLF: *(tot Melanie)* Marlène niet, Dorothe niet... Wie heeft het geld dan wel gestolen?

DOROTHE: Misschien gij wel, met uw Miss Marple.

MELANIE: Ik heb een alibi.

ADOLF: Ik ook.

DOROTHE: Oh ja?

ADOLF *(slaat arm om Melanie's lende)* Wij hebben bijeen geslapen vannacht.

MAX: Gij? En jij?

ADOLF: Ja. En de bewijzen liggen in de vuilbak.

MELANIE: *(kijft)* Adolf!

NANA: *(bonkt op liftdeur)* No! No! No! No! No! Abre la puerta, stupido ascensor!
Abre! Abre!

(Liftdeuren gaan op een kier open. Nana kan er net door kruipen. Als ze het koffertje dat ze bijheeft wilt meebrengen, sluiten de liftdeuren en klemmen het koffertje vast.)

ADOLF: Melanie! Ik denk dat ik het snap!

MELANIE: Ik ook Adolf!

(Adolf en Melanie snellen naar de lift.)

ADOLF: Wilma, mijn schatteke!

NANA: Ik ben tu schatteke niet.

ADOLF: Jij niet, baronessa, maar mijn lift! (*kust liftdeuren*)

NANA: Dat is un ascensor terribile. Liftboy! Haal mijn koffer daar uit.

MELANIE: Kom baronessa, ga even opzij (*legt Nana's handen op de rug en houdt ze vast*) dan kan Adolf uw koffertje nemen. Hij is de liftboy. Hij weet hoe hij de lift moet behandelen.

ADOLF: Dankjewel, Wilma! Het wordt fantastisch jubileum, daar mag je zeker van zijn.

(Liftdeuren laten het koffertje los en sluiten. Adolf neemt koffertje en geeft het aan Max. Nana spartelt om los te komen, maar Melanie houdt haar stevig vast.)

NANA: Mi maleta! Mi maleta!

ADOLF: Asjeblijft, mijnheer Max. Ik heb er nog niet in gekeken, maar ik ben er zeker van dat daar één miljoen Zwitserse franken in zit. (*Gaat naar Nana en houdt haar mee vast.*)

MAX: (*opent koffertje*) Wel heb ik van mijn leven! Nana! Uw geld is terecht. Als de chantagepleger opduikt kunt je hem betalen!

MELANIE: Er is geen chantagepleger, mijnheer Max. Nana heeft dat hele verhaal verzonnen. Dat was de enige manier om zoveel geld in uw brandkast te deponeren: een miljoen Zwitserse franken dat ze zelf zou kunnen stelen, om de verzekeringsmaatschappij op te lichten. Is het niet waar, baronessa?

NANA: No! Ik heb geslapen. Drie slaappillen, Maxi. Ik heb drie slaappillen ingenomen. Dat weet je.

MELANIE: Iemand die drie slaappillen ingenomen heeft en om half-negen nog zo diep slaapt dat ze niet hoort dat er op de deur geklopt wordt, is om negen uur nooit ZO klaar wakker, dat ze kan vloeken en tieren als de lift blokkeert. Trouwens tegen mij zei je dat je niet goed geslapen had. Jouw alibi houdt geen steek, mevrouw de barones. Ik vrees dat we je moeten aangeven bij de politie.

NANA: *(meelijwekkend)* No, no policia por favor. Por favor, Maxi! Trouw met mij! Ik heb een miljoen Zwitserse franken por tu hotel... en ik ben muy toktoktuik.

MAX: Maar Nana, waarom doet je zo iets? Je bent zo rijk als het water diep is.

NANA: Ik WAS rijk. De roulette heeft me blut gemaakt. Dat miljoen was mijn laatste kapitaal. Por favor. No policia, Maxi. Trouw met mij.

DOROTHE: *(kalm)* Mag ik een suggestie doen, mijnh... Max?

MAX: Jazeker.

DOROTHE: *(woedend)* Bel de politie! Laat dat kieken zonder kop opsluiten. Levenslang! Dat ik ze nooit meer zie, dat stuk Spaanse stront! MIJN Max zo ongelukkig maken! Hoe durf je!

MAX: Ok, dan roepen we de politie. *(naar telefoon, belt)*

ADOLF: Waar moet en we de barones laten?

(Liftdeuren gaan wagenwijd open. Melanie en Adolf leiden Nana in lift. Liftdeuren sluiten snel.)

MAX: *(telefoneert)* Polizei? Können Sie bitte sofort zum Hotel "Im weissen Nudel" kommen? Wir haben eine Diebin erwischt. Danke. *(haakt in)*

MELANIE: En het geld? Wat gebeurt daarmee?

DOROTHE: Dat mag ze voor mijn part opvreten. Mijn Max en ik zullen het hotel wel draaiend houden. Ik investeer heel mijn spaarpot in uw hotel, Max.

MAX: In ons hotel, Dorothé. ONS hotel.

DOROTHE: *(neemt cheque)* En mijn eerste investering is voor... *(schrijft, geeft dan cheque aan Adolf)* Asjeblieft Adolf. Laat gouden handvatten zetten aan je lift. Van 18 karaat. En laat haar reviseren zodat we binnen jaar haar diamanten jubileum kunnen vieren.

(Liftdeuren klappen korte klapjes als zijne een applaus - de barones kan er niet door! Ze blijven klappen tot einde.)

ADOLF: *(tot Melanie)* Misschien zijn wij daartegen tien jaar getrouwd. Want wij zijn wel oud maar bijlange nog niet versleten, eh Melanie?

MUZIEK: [Holzhacker bub's](#)

EINDE